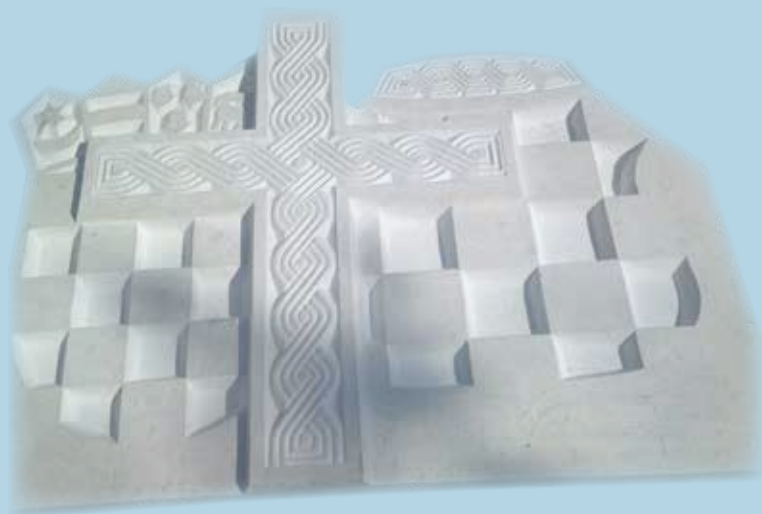

Miljenko Stojić

PODNO KRIŽA

Miljenko Stojić • Podno križa

Nakladnici
Matica hrvatska, Čitluk
Matica hrvatska, Vrgorac

Urednik
Ivan Zlopaša

Lektura i korektura
Zdenka Leženić

Naslovnica
Mata CROata, Križem zagrljeni

Sva prava pridržana
Miljenko Stojić

Tisak
FRAM-ZIRAL, Mostar

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

821.163.42(497.6)-92
821.163.4(497.6)-92

STOJIC, Miljenko
Podno križa : (p)ogledi o društvu oko
nas / Miljenko Stojić. - Čitluk : Matica hr-
vatska, 2015.
- 247 str. : slika autora ; 21 cm
Životopis: str. 242-244.

ISBN 978-9958-831-70-6
COBISS.BH-ID 22489094

CIP - Katalogizacija u publikaciji
SVEUČILIŠNA KNJIŽNICA
U SPLITU

UDK 261.6/.7

STOJIC, Miljenko
Podno križa : (p)ogledi o društvu oko
nas / Miljenko Stojić. - Vrgorac ; Čitluk
: Matica hrvatska, Ogranak, 2015.

ISBN 978-953-57286-6-5

I. Religija i društvo

160127031

Miljenko Stojić

PODNO KRIŽA

(p)ogledi o društvu oko nas

Čitluk – Vrgorac
studen 2015.

*Svi su (p)ogledi objavljeni na portalu www.hrsvijet.net
od prosinca 2012. do siječnja 2014.*

ŠKRIPARI

Tekli su zadnji sati Silvestrova ili, za one još u jugokomunističkom vremenu, Stare godine. Na portalu jednih dnevnih novina čitam da se tim i tim gradom provozalo stotinjak Motomrazova; ne rekoše Djeda Mrazova ili Djeda Božićnjaka, skратиše u Djedova. Ovaj moj grad kroz koji smo se probijali prepun je vozila. Obavljale su se posljednje kupovine. Mi u tome ne ćemo sudjelovati. Idemo u predjele iznad grada. Tamo su se u veljači 1945. vodile žestoke borbe: na jednoj strani branitelji, na drugoj komunisti partizani. Danas su ti krajevi posuti kostima. Partizani su svoje odnijeli.

Duboka šuma. Nigdje žive duše. Prolazimo kraj jedne srušene kuće. Naš nam vodič kazuje da je tu nekada prebivao poznati škripar taj i taj. Kao dječak njemu i njegovima on je znao donositi hranu. Svidio se škriparu pa mu on obeća biti kumom na sv. potvrdi. Ali, događaji pođoše drugim tijekom. Škripar je uhvaćen i ubijen. Tijelo su mu za opomenu objesili na mostu dolje u gradu. Nije im to bilo dosta pa su mu mrtvu gurnuli cigaretu u usta. Puk je šutio i pamtio.

I tako ta priča dođe do nas. Rasplićemo je, a u ušima nam još bubnjaju prošli događaji. Dok je 93 % Hrvata u Hrvatskoj i ne zna se kolik broj u Herceg Bosni slavio Božić, na TV-u su nam puštali filmove, serije i općenito sadržaj svake vrste samo ne onaj primjeren tim danima. Religija je ponovno opijum za narod, vjernici su zatućani, Crkva živi u srednjem vijeku. Slično tomu izrazi se ministar Jovanović u žaru borbe za zdravstveni odgoj u

školama. Kao blesav navalio na to i ne popušta. Uopće ga nije briga što 89 % roditelja misli različito od njega. A u drugim prilikama on i njegovi i te kako drže do postotaka, posebno kada neke agencije govore o pučkoj prihvaćenosti ove neokomunističke vlasti iako svatko vidi da je stanje ne iz dana u dan, nego iz sata u sat sve gore i gore. No, samouvjerenošću Staljinovih besprizornika oni idu dalje. Vjerujem da bi taj najprije drumski, a onda i politički razbojnik njima bio zadovoljan da je živ. Pokazali su to i na primjeru novinarkе Karoline Vidović-Krišto. Dotična je pošteno i profesionalno radila svoj novinarski posao pa je iznijela i drukčije mišljenje od onoga što ga zastupa ministar Jovanović. Zbog toga njoj obećaše kaznu, a gledateljima u iseljeništvu, jer njima je emisija bila namijenjena, uputiše duboku ispriku. Od žalosti se nasmijah. Ispričavaju se ljudima koji bi puno žešće progovorili od Karoline samo da imaju prilike. Ma njima je isprika uvrjeda, druže Jovanoviću. Ili je to možda i bila njezina svrha? Sličnim putem prije Karoline prošla je saborska HSS-ova zastupnica Marijana Petir. Zbog zagovaranja kršćanskih vrijednosti proglašena je homofobom godine. Učiniše to neke tzv. nevladine udruge, one što i ovaj zdravstveni program uz Jovanovićevu pomoć guraju u naše škole. Njima se priključiše mediji i cirkus zaigra u našem gradu. Nismo je previše branili pa je i to možda prevarilo ministra Jovanovića da svojim viđenjem spolnosti pokuša opteretiti i naše mališane. Na njegovu žalost ode predaleko. Crkva se digla i zauzela stav. Netko će morati popustiti, a nikakve mogućnosti nema da to bude Crkva. Kad kažem Crkva, mislim na hijerarhiju. Puk Božji još skuplja snage. Ali je iz dana u dan sve ustrojeniji i ustrojeniji. Udruga Grozd u međuvremenu je uradila i radi velik posao. Drugi pristižu sve većim i ve-

ćim koracima. Jesmo li na pragu ne buđenja, nego probuđenosti onih 93 % što se u zadnjem popisu pučanstva u Hrvatskoj izjasniše vjernicima? Bude li to tako, još ćemo mi morati zahvaljivati Jovanoviću. Možda čitavoj ovoj »bratiji« podignemo spomenik. Zabrljali su gdje se god zabrljati moglo. Sad i slijepcima postaje jasno da Sander nije slučajno došao na čelo HDZ-a, da se toj stranci slučajno ne sudi, da slučajno nismo ovoliko zaduženi, da nisu neki tamo krali nego oni... Bit će veselo u toj Europi za koju kažu da u nju ulazimo za 6 mjeseci. Tada će ovi neokomunisti biti Europljani, građani i građanke novoga svjetskog poretka, a mi ćemo ostati Hrvati i Hrvatice kao što smo i bili. Što nam nedostaje? Ne ćemo samo valjda i mi morati u suvremene škripare? Vrijeme je da se ovi na vlasti uozbilje, prošlo je vrijeme jugokomunističkih besprizornih političkih komesara.

I Prljavo kazalište ima poteškoća s tijekom vremena. Umjesto u Europu ode u Beograd. Miris novca bijaše jači od mirisa stihova iz njihovih glasovitih pjesama. Otrgnula se ruža, ona hrvatska, i pala na prašnjavu cestu. Završila jedna povijest, ispričana jedna priča. Prljavci više nisu ono što su bili. Treba imati snage ustati se i ispričati se za svoje pogriješke. Zdravko Tomac je to mogao: u životu je lutao opčaran crvenom niti, ali ga pameti privede krik za slobodom njegova ugnjetenoga naroda. Danas piše knjige i memoare o svemu tome. Tko ih čita, prati njegovo sazrijevanje, korak u korak s borbom za svoj narod. Ne znam što će trenutni hrvatski predsjednik Vlade Zoran Milanović napisati jednoga dana. On se za svoj narod nije borio. Nema ga u famoznu registru branitelja. A vršnjaci su mu krvarili i pobjeđivali! Kad to znamo, nimalo nas ne iznenađuje njegov kiseo osmijeh i kruto držanje u prigo-

di rukovanja s oslobođenim hrvatskim generalima. Tamao bio pošao prema »regionu« kad mu oni iz Bruxellesa javiše da se »curikne«. Pa da im čovjek vjeruje! Bolja su braća Balkanci.

Stigosmo do nekog vrta. »Tu je ta jama«, reče pratitelj. Vratih se iz svojih misli, iako mi je još na umu bilo kako je Sulejman Tihić prošlih dana rekao da Hrvatima u BiH ne treba kanal na hrvatskom jeziku. Kao da sam čuo one »glavešine« iz jugoslavenskoga vremena. Nema toga hrvatskog jezika, svi ćemo govoriti jugoslavenski... Oprostite, sada je to bošnjački, bosanski, jezik regije ili kako ga već zovu. E, moj Suljo! Ovdje pred nama je put koji je nekada iz Mostara vodio do Tomislavgrada. Išli su njime ljudi i konji. Nije to bilo ni tako davno. Da Bosna ne pade pod Turke, drukčije bi se povijest odigrala, ali bi što bi. Kao i s jugokomunistima. Došli i pomlatili što su pomlatiti mogli. U ovu jamu navodno da su ubacili dvojicu ubijenih franjevaca. Razgledam ozemlje sve tamo do crkve na Širokom Brijegu. Svjedočenja imaju logike. Nekadašnji put koji odavde vodi do tamo poklapa se s njima. »U onoj kući jugokomunisti su ubili 12 civila«, ponovno se javi pratitelj. Nismo znali za njih i nismo im ponijeli križeve. Staviti ćemo ih na grobove njemačkih vojnika koje su mještani krišom pokopali da ih ne raznesu divlje zvijeri. Opet mi vijesti bubnjaju glavom. Prošle godine u svijetu je ubijeno više od 105.000 kršćana. Onako, na hladnoj krvi, nisu bili Al- Qaida i kitili se oružjem. Ne čuh da spomenutog Jovanovića i njegove to zabrinjava. On radije govori da se neki uhvate pod ruku, pogledaju u zrcalo i pljunu u ono što vide. Drugi dodaju: »Jovanoviću i slični, što čekate?!« Ali...

Što ja to imam dočekati u novoj godini? Grad u kojem živim ima svoju povijest, njegov okoliš svoju, ja svoju. Nismo slučajno zalutali na ovaj prelijepi dio kugle zemaljske. Pa budimo ga dostojni!

STIŽE PROLJEĆE

Za ovo doba godine vani je prelijepo vrijeme. Kao da je proljeće. A svi znamo da nije. Stvari potpuno drukčije stoje.

Morao sam ovako početi tekst dok razmišljam o politici na ovim našim stranama. Ne mislim samo na izabrane nam, ili već kako, predstavnike, nego i na mnoge druge, ponajviše na one iz sjene. To su pravi igrači, oni vedre i oblače, stalno to govorim i ne znam dokad ću još.

Po nekim potezima izgleda da se u BiH, Herceg Bosni, sprema neko proljeće. Ne dao Bog da bude imalo krvavo kao što su krvava ova arapska proljeća. Bilo je toga dosta kroz četiri godine nepotrebnog i nametnutog rata. Ali, tko zna. Oni su na potezu. Kažu da će okvir ostati isti, samo će ispremiješati figurice, neke čak i ukloniti. Ne bih pogađao je li to u stvarnosti ili samo figurativno. Uglavnom, »cimaju« Milorada Dodiga u tzv. Republici Srpskoj. Raznorazni ustali na njega. Njihovi poznavatelji vrte glavom. Odjedanput se pojavila i gospodarska kriza. Proljeće se smiješi. U Herceg Bosni, koje nema, a tako je ima, prijete prosvjedima u školama. Vele sindikati da drugo polugodište u školama ne će početi. Puk se nešto ne sjeća da su tako prijetili dok je u županijama stvaran ogroman dug. Netko je već u tome prepoznao proljetne zrake. Pa uspostavljanje nelegalne vlade u tzv. Federaciji. Ni sud tada nije mogao pomoći. Redatelji su bili jači. A što tek reći o vehabiji Mevlidu Jašareviću? Pucao je »satak« iz kalašnjikova po američkom veleposlanstvu u Sarajevu i kad je igra bila gotova, otpremljen je u bolnicu. Jadni

Amerikanci, kako slabo čuvaju svoja veleposlanstva. I u svemu tome uhitili su Bosanca, tako rekoše, Adisa Medunjanina i proglasili ga jednim od najopasnijih terorista današnjice. Zauzima 9. mjesto na ljestvici, ali ne će imati prilike pokazati što zna jer su ga otpremili na doživotnu tamnicu. I dokad ovako? Valjda dok ne preustroje tzv. veći entitet Federaciju na proljeće, ono kalendarsko. Tako su najavili. Ali ne treba se radovati. Trećeg entiteta ne će biti, tako je rekao neki Patrick Moon, obnašatelj dužnosti američkog veleposlanika u Sarajevu. Nije on kriv. Naredilo.

Kardinal Vinko Puljić i nadalje gleda što je ostalo od negdanjeg jedinog naroda u BiH, onoga hrvatskog. Malo i svakim danom neki žele da to bude još manje. Pa tako za predložena rješenja u preustroju tzv. Federacije BiH kardinal kaže da su nebulozna. Ne uvažavaju pravdu, idu za namislima igrača iz sjene. Ipak, i to se može promijeniti ako budemo složni, mišljenja je kardinal. Nema se tu što posebno nadodati. Sve je jasno, a do nas je hoćemo li svoju brigu nastojati prebaciti na nekoga drugoga ili sami zavrnuti rukave.

Eh, da smo Britanci ne bismo mi ovako u rukavicama s našim protivnicima. Prelomili bismo to jednostavno preko koljena. Nema veze što možda nismo u pravu. Upravo čitam kako njihov ministar vanjskih poslova kaže da je Velika (zamislite velika) Britanija spremna boriti se za Falklande. To su, znate, oni otoci što su tamo kraj Argentine i nose ime Malvini. Ali Britancima nisu daleki unatoč tisućama kilometara dok bi Argentinici u susjedstvu trebali biti. Zanimljiv osjećaj za pravdu ovih Britanaca. Da još malo pokažu svoju odlučnost, njihovi sunarodnjaci što se nekada naseliše u Sjevernu Irsku počеше žestoko prosvje-

dovati. Gradsko vijeće u Belfastu odlučilo da se zastava velike Britanije ne vijori svakodnevno na njihovoj zgradi, nego samo u vrijeme blagdana. Britanci to nisu spremni trpjeti. Kad su već komad ozemlja odvojili od matice Irske i nazvali ga Sjevernim, zbog čega bi trpjeli da to ne okruno i svojom zastavom? Tako je to kad uvijek želiš biti u većini, a nikada u manjini. Zaboravimo ovdje onu traljavu priču o britanskoj demokraciji. Ma, imperijalizam i demokracija nikada nisu bili jedno te isto.

Bashar al-Assad odlučio je suprotstaviti se svojevolum tumačenju demokracije. Broje se već godine otkada je to počeo, ali ovih dana sve još jedanput podcrta. U tom podcrtavanju pomogli su mu zacijelo i ruski ratni brodovi. Njih 16-ak doplovilo je u sirijske vode. Analitičari rekoše da su brana kopnenom napadu zapadnih sila. Al-Assad, naime, još nije pao, a trebao je. Trpe rokovi izgradnje novoga svjetskoga poretka. On im se naruga pa ih upita otkada se to provode revolucije bez dobro poznatih vođa i bez intelektualaca koji su stvorili ideju iza koje su drugi spremni stati. Nema odgovora osim da on mora otići. Pa da barem kažu da se zemlja treba demokratizirati. Dotle je kršćana u Siriji, kao i u Egiptu i svim drugim zemljama pogođenim »proljećem«, sve manje. A Al-Qaede je zapravo sve više. Slučajno? Tako je i u BiH. Proljeće kuca na vrata, hoće li nas biti još manje? Sprema li se neki novi Jašarević, samo još ozbiljniji? Oprostite, nešto mi je hladno oko srca. Možda će nas o svemu izvijestiti hrvatski TV kanal koji nikako da se »iskopa«. Upućeni kažu da ni to kopanje nije posve čisto. Ako se zna što se hoće, zbog čega se ne razvijaju postojeći mediji na hrvatskom jeziku? Treba stvarati program, a kada dođe digitalizacija, netko će drugi, nipošto medijske kuće, opraviti

taj program kamo želimo. I sada je puno stvari moguće. Zbog toga se treba okaniti kukanja i rada u prazno.

Kad bismo u svojim redovima imali don Ivana Grubišića, možda bi nam svima bilo lakše. Izvijestiše neki, koji lako pucaju po Crkvi, da je doživio diplomatski uzlet. Pozvalo ga na molitveni doručak kod Obame. I nahvališe ga tako da je vjerojatno i njemu bilo nelagodno, iako o tome ništa ne pišu. Ne smeta ih njegov politički angažman. Kod drugih crkvenih ljudi to ih, pak, i te kako smeta. Jedan je don Ivan. Nesmiljeno gazi naprijed pa makar mu njegovi skinuli ono »don«. Možda bi mu i učinili uslugu, možda ga to previše svrbi, tko zna. Bilo kako bilo ne bi smio služiti kao trojanski konj ako drži do demokracije, kako kaže. Slično postupa i trenutni hrvatski ministar branitelja Predrag Matić Fred. Uhvatio za gušu hrvatske branitelje s one strane granice pa bi i s ove. Puna mu usta legalnosti i moralnosti. Pritom ne odgovara, ili ja to nisam zamijetio, na kritike svojih Vukovaraca. A oni rekoše da je bio pobjegao iz Vukovara kada se trebalo boriti, da je bježao s crte kada su ga izvukli iz vukovarskog podruma kamo se bio sklonio, da je u logoru... Ne znam što je istina, volio bih čuti i njegovu stranu, ali on, kažem, o svemu uporno šuti. Valjda ima previše posla pa ni ovakve stvari ne mogu doći na red. Ali je zbog toga na red došao PTSP. Reče da je od njega ozdravio. Liječnička se struka čudi, on uporno tvrdi. Može savjetovati predsjednika države, a mogao je i bolestan. Koja je razlika?

Nema nam druge nego nastaviti oslušivati bilo novih vremena. Dok gazimo prema tzv. Europi, znamo li tko smo i što smo? Vremena ne opraštaju, ona taru, pa bila i proljetna.

PO UZROCIMA

Škole u Hrvatskoj konačno započese tako dugo i napadno najavljivani zdravstveni, spolni ili kakav već odgoj. Ministar Jovanović priskrbi to hrvatskoj djeci i ne dopušta da mu se bilo tko petlja u tu rabotu. Roditelji neka rađaju djecu, a on će ih odgajati. I »Schluß«. Omaknu mi se ova njemačka riječ. Ne će me valjda zbog toga napasti Predrag Matić Fred, onaj ministar što izgleda da je bježao s crte bojišta, a sada je ministar za branitelje. Samo, izgleda da je pogriješio stranu. Vojska, za koju je zadužen, nije bježala, ona je pobjeđivala. Eh, te stilske razlike. Kao kod onoga Kinseya za kojega uopće nisam znao dok ne poče sve ovo sa spolom, rodnom i ljudima koji u odrasloj dobi ne znaju jesu li muško, žensko ili nešto od ovoga novoga. Znaju samo da ne znaju. Mogli bi u filozofe. Takvi su bili u Norveškoj pa im razbucalo onaj institut za seksologiju. Društvo progledalo i spoznalo da ti bajni znanstvenici mlate praznu slamu. Sreća samo ako nisu poput spomenutog Kinseya čiji je rad podupirala obitelj Rockefeller kao što podupire i sadašnji rad instituta s njegovim imenom. On je »znanstveno« provodio svoje perverzne pokuse. Nema veze što se radilo i o djeci. Njegovo shvaćanje ljudskosti mora ići naprijed. Neki bogataši s viškom novca u džepovima, a nedostatkom pameti u glavi, prihvaćaju te njegove nastranosti i danas imamo svjetsku galamu oko spola i roda. Navodno čovjek ne zna je li muško i žensko dok to sam ne otkrije, neovisno o tjelesnim oznakama. A onda norveški dokumentarni film *Pranje mozga* dokaza da to znaju već djeca u prvom danu svoga života. Poslije mogu samo potpasti pod ne-

čiji utjecaj ili ostati ono što su svojim rođenjem. Zar je teško shvatiti taj film? Anglikanskoj Crkvi izgleda da nije. Ustala je protiv istospolnih brakova. Brak je odgovornost, a ne izživljavanje. Britanski prijestolonasljednik Princ Charles naizgled misli isto tako. Protivi se tomu da nasljednici krune stupaju u brak s katolicima. Ne čujem galamu raznih tzv. nevladinih udruga protiv ove očite diskriminacije. To je u skladu s njihovim zidanjem novoga svjetskoga poretka pa šute. Bravo prijestolonasljedniče, samo naprijed, a princeza Diana neka počiva u miru.

Da nastavim o ovoj temi? Mogli bismo zacijelo o svemu satima i danima. Međutim, sve su ovo posljedice, kao što su posljedice i oni pucnjevi i zlostavljanja po Americi, eksplozije u Zagrebu ovih dana, eksplozije u Mostaru. Kuhari rade svoj posao. Mijese svijet po svojoj iskrivljenoj savjesti. U svemu im je pomagao i HRT. Kao slučajno pozivali su na prosvjedno ljubljenje ispred katedrale onih što ne znaju ni tko su ni što su. Jer, oni su ugroženi, a katolici valjda nisu dok se oni tako ponašaju ispred njihove katedrale. A nisu ugroženi ni kada Blaženu Djevicu Mariju prikazuju u ogavnoj pozi. To je suvremeno, slično stanju u staroj Grčkoj i Rimu pred njihov kraj. Iste misli i ista ponašanja na djelu, samo nije bilo ni interneta ni kamera, a ni suvremenih medija da to zabilježe. Ali zabilježilo se u povijesti. Nestali su. Hoćemo li dopustiti da se i nama isto tako dogodi? Istina je, nekada treba zbog svega toga i trpjeti. Zna to dobro prof. Ivan Poljaković na Sveučilištu u Zadru. Njega su suspendirali jer je na predavanju navodno izjavio da je homoseksualnost bolest. A u čemu je pogriješio? Dobro, ne smije se ovako govoriti jer ćeš proći poput Karoline Vidović-Krišto ili biskupa Pozaića. Ona, po progoniteljima, nije smjela spominjati Kinseyu, a

on nije smio spominjati Oluju. Kvar harmoniju novoga svjetskog poretka. Nema veze što tamo Judith Reisman, znanstvenica koja 30 godina proučava spolno-rodne programe, izjavljuje da su Kinsey i njegovi u krivu. Osjetila je to i na vlastitoj koži kad su joj raspojasani iz Kinseyova naučavanja silovali dijete. Kažu da će uskoro nastupati po Hrvatskoj. Nisam nešto uvjeren da će ministra Jovanovića to zanimati. Ima on svoje znalce druge vrste.

Čovjek se jednostavno mora upitati do čega smo mi ovo stigli? Nerazumno je samo nabrajati posljedice i kao na utakmici navijati da još danas uhvate ovoga ili onoga jer je napravio neko zlo djelo, jer sutra će to možda biti i ispravno. Treba se zapravo uhvatiti u koštac s uzrocima. Može se to učiniti na raznorazne načine. Jedan od prvih zacijelo bi trebao biti da počnemo birati među mnoštvom sadržaja koji nam se svaki dan nude preko medija, a i preko drugih ljudi. Toliko smo time opterećeni da i u međusobnu razgovoru prepričavamo ono što smo pokupili iz medija. Neki su pametniji pa traže tišinu. I sve ih je više. Crkveni mediji, jer oni drugi šute o tome, govore kako su svetišta po svijetu sve punija, kao i to da u Austriji sve manje katolika napušta Crkvu. Ljudi su počeli spoznavati da se treba susresti sa samim sobom, dosta je susreta i suočavanja sa smećem koje nam počesto nude preko medija. Dolazi vrijeme čistih računa i čistih ruku. Vrijedi to jednako za sve, kako za siromahe tako i za bogataše.

Na ovim našim stranama još nekima nije jasno da su prošla vremena prisilnoga zajedničkoga života. I nadalje bi htjeli jugoslavenski politički, kulturni, športski... prostor. Ponavljaju uporno da se svi razumijemo i da ne smijemo dopustiti nikomu da nas dijeli. A mnogima je sav

taj govor protuljudski kao Kinseyeva znanost. Onaj tko ne zna tko je i što je, prijatna je sebi i drugomu oko sebe. On nema što čuvati, on samo razara i to predstavlja kao vrhunac ljudske misli. Kad tako postavimo stvari, lakše ćemo razumjeti što se događa tamo gdje cvjeta »arapsko proljeće«. Ljudi žele biti svoji. Znaju to i pokretači pa ih počesto prevode žedne preko vode. Zbog toga mi je tih proljećara zapravo žao. Nalaze se između dviju vatri: između svoje želje i onih koji imaju batinu u ruci. Drug Tito uvijek je negdje tu, bez obzira na to koje diktatorsko lice sada imao.

Mnogi željno iščekuju dan kada će o svemu ovome u Herceg Bosni moći čuti na svome hrvatskome jeziku. Nada je ponovno probuđena potezom Vijeća ministara BiH koje je smoglo snage usvojiti zakon o uspostavi RTV kanala na hrvatskome jeziku. Istina, još tu ima dosta pravnih koraka, ali nada nikada ne smije umrijeti. Čak ni onda ako se dogodi da najavljeno dobijemo i da ono onda počne sličiti hrvatskim medijima s druge strane granice, što u tuđim rukama, što u kaljuži jugoslavenskih vremena. Posljedice našega krivoga glasovanja na izborima, našega neizlaska na izbore, sada su tu. Moramo si to neprestano ponavljati da bismo se konačno probudili i svoju sudbinu uzeli u svoje ruke. Raspao se SSSR, raspala se Jugoslavija, raspast će se i novi svjetski poredak bez obzira na to tko ga podupirao i koliko slugu imao. Jasne misli bistre sve ustajale vode.

HVALA, NE DO NEBA, ALI...

UZagrebu sam, stolnome gradu. Nije bitno zbog čega, a zapravo ne bi trebalo ni biti bitno gdje sam. Međutim, gledajući ovu pustu maglu kroz prozor, misao me odnese na događaje u hrvatskome društvu, s obiju strana granice, da ne bude zabune. Trenutno je sve nekako u magli. Revni su vjerujem odmah podigli obrve na ono »Zagreb«, a kad sam dodao »stolni«, pomislili su da sam nepopravljiv. Takva su, na žalost, moja iskustva s njima, a i mnogi drugi kažu mi da ni kod njih nije ništa bolje. Da sam to primijenio na Mostar, jednostavno rečeno, svašta bi bilo. Pomoći ima tek ako počnemo razmišljati i usudimo se suprotstaviti. Znam, opet ja ukrivo, ali čini mi se da logika tako nalaže.

Uzmimo za primjer sve ovo oko zdravstvenog odgoja što se događa u našem društvu. Određena zakulisna središta moći nametnuše nam tu temu dok u pozadini odlučuju o našem zajedničkom bogatstvu. Trenutna hrvatska Vlada nakanila je rasprodati sve što imamo, kao da je to njezino. Nekako bih i razumio kada bi netko naš to mogao kupiti, ali takvoga jednostavno nema. Stoljećima su nas držali potlačenima i u ropstvu, ništa nismo zbog toga uspjeli namrijeti i sad smo tu gdje jesmo ili ponovno smo u opasnosti, ako već nismo, upasti u potlačenost. A predsjednik Tuđman i naši bojovnici doniješe nam slobodu kroz teške bitke nakon dugih stoljeća. Možemo li se osvijestiti i shvatiti da ju moramo čuvati?

Nisam pesimističan, vjerujem da će se puno toga dobroga dogoditi u vremenu pred nama. Držim se, naime,

onoga poznatoga načela da je čaša uvijek napola puna, a ne napola prazna. Mi smo ti koji tumačimo i stvaramo događaje oko sebe.

Ugledni splitski novinar Joško Čelan upitao bi se vrtimo li se ovih dana u krug. Promatrao je našu nedavnu i sadašnju zbilju te sebi i svima nama postavio pitanje kako je moguće da u jednoj državi gdje su gotovo svi vjernici, onih drugih je ispod 10 %, medije drže zapravo ovi drugi. Bilo je tako u jugokomunističko vrijeme, a i sada je. Tko je kriv? Očito mi sami, ali zbog toga ne bismo smjeli dizati ruku na same sebe kao što je izgleda učinio Tomislav Kralj, dugogodišnji ravnatelj tamnice u Remetincu. Optužili su ga da je pod njegovim vodstvom muljano s novcem te je prerano umirovljen. Mediji su to rastezali na sve strane, naravno ne u duhu istine ili u njegovu korist. Nije mu dokazana nikakva krivnja pa su ga smijenili po zapovjednoj odgovornosti. Rečeno bez rukavica, politika je čistila prostor za svoje kadrove. Nisam čuo da se do danas itko ispričao, ali i da jest, što to vrijedi kad jednoga ljudskoga života više nema. Umjesto da stanu i shvate da su prekardašili, kukurikavci jašu dalje. Počeli su kažnjavati i po internetu. Vatreni Splicić reče nešto protiv pedera i takvih pa mu odrapiše 5.000 kn kazne. Dobro, možda je bio prežestok u izjašnjavanju, međutim političari kukurikavci takvi su svaki dan pa nikomu ništa. Ili da bude očitije. Jesmo li vidjeli što pokušase uraditi s Blaženom Djevicom Marijom? Predstava o jednom, a oni plakatom o sasvim nečem drugom. Kao, umjetnička sloboda, htjeli su potaknuti javnu raspravu o prihvatljivosti međusobne ljubavi dviju žena... No, usprotiviše se vjernici i plakat morade biti povučen. Pa onda, navodno velik, redatelj otkaza suradnju kazalištu Gavela. Drugi, opet navodno velik, ali

sada novinar, upita se živimo li u sekularnoj državi ili ne. (Nekada je bio u sjemeništu!) I time nesvjesno otkri istinu. Što bi nam sve radili samo da mogu! Bio bi nam kao u ona vremena kada je harala jugokomunistička vrhuška. Uostalom, nikada je se nisu ni odrekli. Uzalud otkrića o masovnim zločinima, uzalud europska osuda svih totalitističkih režima, pa tako i komunizma. Samo njihova istina vrijedi i ničija više. Čak im je i brojnost vrijednija od brojnosti drugih. Prema njihovim riječima nedavno ih se okupilo dvjestotinjak, prema riječima drugih puno manje, u prosvjedu za obranu sekularnih dostignuća. I bi to rastezано u središnjem Dnevniku naše javne kuće HRT. Naslovi su u medijima kričali: Građani podržali zdravstveni odgoj i usprotivili se miješanju Crkve! Zločinac drug Tito rekao bi da su ustale zdrave snage. Zapljeskalo bi i Fabijansko društvo koje promiče zdravstveni odgoj kao jednu od odrednica novog svjetskog poretka. Nastalo u Britaniji nije se odreklo nacionalizma i šovinizma, nego pod plaštem srceparajuće brige za ljudski rod nastoji provesti koncept jedne svjetske britanske države. Da se ljudi ne bi dosjetili što je svrha njihova govora, nastoje to doći ispotiha pa kad se osvijeste, bit će im kasno. No, ne idu stvari uvijek kao po loju.

Ima vjernika koji su i te kako zahvalni ovima što ova-ko javno progovoriše o čemu je točno riječ u dotičnome. Zbog toga je do sada šutljiva većina odjednom počela bivati neugodno glasnija. Jugokomunisti to zacijelo nisu očekivali. Mislili su da će biti malo galame i idemo dalje. Pa kad kola krenuše nizbrdo, u Jutarnjem listu u rukavicama zaprijetiše kardinalu Bozaniću. Nisu, kažu, još sve objavili što imaju. Ova druga strana ne prijeti, iako sam uvjeren da i oni nisu objavili sva svoja saznanja. Na djelu

više nije samo hijerarhijska Crkva, sada su tu samosvjesni vjernici. A s njima nije lako. Zapovijeda im eventualno žena ili muž, a ne ustroj koji ipak mora misliti o posljedicama na sveopćoj razini. Primijetili smo valjda nasladu u medijima zbog Papine želje da se zaustavi ova bitka Crkve u Hrvata i trenutne hrvatske Vlade. Iako Papa misli na sasvim nešto drugo, njima se čini da se stvari opet vraćaju na staro. Oni će napadati, a Crkva će šutjeti jer, po svemu sudeći, tako ne će ići. Rekoh, vjernici i samosvjesni Hrvati ustali su i ne daju se ušutkati. U to me uvjerava čak i šport. Mlada tenisačica Donna Vekić reče da ne dolazi u obzir njezin nastup za Veliku Britaniju, Hrvati su ponosan narod. Istina, prošlo je to u medijima prilično nezapaženo, ali nije u našim srcima. Isto tako u medijima je prošao nezapažen i slučaj vodećeg svjetskog stručnjaka iz područja radiokemije i geokemije dr. Roberta Gentryja. Došao je do otkrića da su granitne stijene stvorene za nekoliko minuta, a ne za nekoliko milijuna godina. Time je u potpunosti razbio teoriju evolucije. Međutim, umjesto da mu to opovrgnu ako mogu, oni su ga ostavili bez posla. Nije se šaliti s njihovim istinama. Ali, mora se. Neki preporučuju građanski neposluh. On se može izvesti na mnoštvo načina, ovisno o čemu je riječ. Ako je u pitanju neka predstava, film, predavanje... koji ismijavaju naše vjerske slobode ili svetinje, onda im se može doskočiti običnom zviždaljkom. Nakon pet minuta takva događaja, netko počne zviždati. Redari ga, naravno, izvode van. Nakon sljedećih pet minuta isto čini drugi... i tako dok spomenuti događaj ne bude onemogućen. Da stvar bude ljepša, sve je u okviru zakona. Odluke su, dakle, u našim rukama.

Ne znam jesam li išta svime ovime uspio razjasniti i sebi i drugima, ali znam da sam sada probuđeniji. Moram još jedanput zajedno s ostalima zahvaliti onima s druge strane. Njihova upornost potaknula je naše zajedništvo i sada smo tu. Ne bojimo se da će naše svetinje pokleknuti pred njihovima. Ne ćemo biti ratoborni, ta istina je na našoj strani, bit ćemo samo odlučni i uporni. Obranili smo državu oružjem, sada ćemo ju obraniti svojom duhovnošću.

ZAKUCAVANJE

U ovoj poplavi svakodnevnih vijesti misli mi i dalje lete prema Hugu Chavezu, pokojnom venezuelanskom predsjedniku. Na posljednji počinak ispraćaju ga milijuni ljudi. On se, pak, na to pripremio primivši svete sakramente prije smrti. A bio je socijalist. Nešto se pomiješalo? Ovdje se ponovno prisjećam svoga davnog školskog kolege Henrya, Kolumbijca. Njemu je marksizam bio potpuno nešto drugo nego meni. I nije me mogao shvatiti, kao ni ja njega. Protivnici su nam, naime, bili različiti. Nama Tito i njegovi, njima kapitalizam, ne sjećam se više pod kojim američkim predsjednikom. Ali, vratimo se Chavezu. Bogati ga nisu voljeli, sirotinja jest. I onda se u medijima u Hrvatskoj pojavi naslov da odlazi tiranin koji je sačuvao neovisnost Venezuele i naftna bogatstva. Protuslovno, ali tako piše. Očito su prepisivali od onih koji nam neprestano utuvljuju u glavu kako nam izgleda sadašnjost. Barack Obama, imajući bogate iza sebe, odavno se izvještio u tome. Zakuca da će sada venezuelanski puk moći krenuti prema demokraciji. Kamo će nafta i druga njihova bogatstva, o tome je šutio. Zacijelo ne će u džepove puka. Uostalom, zbog toga je Chavez morao i otići. Milom ili silom, odnosno bolešću koju mu zapadnjaci priskrbiše, kako mnogi izvješćuju.

Naravno, nemojmo stalno ni po Obami. Uzmimo Nijemce. Njihov je Bundestag izglasovao da pravo na vodu nije temeljno ljudsko pravo. Prevedeno, sutra netko tko je kupio izvore može jednostavno zavrnuti slavinu. Sada izgleda smiješno, ali ubrzo bi moglo biti drukčije. Neka-

da je bilo smiješno da ne smiješ nekomu prigovoriti zbog pobačaja, no trenutno to polako postaje smrtno ozbiljnim. Vijeće za ljudska prava UN-a proglašilo je opiranje pobačaju nasilje nad ženama. I sad se ti usudi ako smiješ. Po njima pobačaj spada u reproduktivno zdravlje. Kako to dvoje oni povezaše, sam Bog zna, ali povezaše. Još k tomu dodaše da se više treba posvetiti marginaliziranim skupinama pa među njih ubrojiše homoseksualce, transeksualce, biseksualce, jednostavno različite takve bokce, oprostite, usmjerenja skupljena pod naziv LGBT. Izgleda da će se morati slušati. Obama se već za svoje pobrinuo. Legalizirao je naoružavanje dronova za borbu protiv američkog pučanstva. Dobro, nije to tako nazvao nego borbom protiv terorizma. Smicalica je u tome što terorist može biti i američki građanin. Tko je to, zapravo određuju neki dobro skriveni. A po definiciji terorizam je smišljena uporaba nezakonita nasilja ili prijetnje nezakonitim nasiljem radi usađivanja straha, s namjerom prisiljavanja ili zastrašivanja vlasti i društva kako bi se postigli ciljevi koji su općenito politički, vjerski ili ideološki. Ono društvo koje je prije nekog vremena prosvjedovalo pred Wall Streetom teško da bi se moglo u ovo uklopiti, ali svejedno, pendreci američke policije i druge mjere donesoše kraj njihovim prosvjedima. Kraj dođe i američkom sirovom mlijeku. Proizvodili su ga Amiši. Dojadilo to američkoj agenciji za hranu i lijekove pa izda neke čudne propise. Amiši su se jedno vrijeme nastojali snaći, na kraju dignuše ruke od svega. Trenutno, dakle, pobijediše osporavatelji temeljnog ljudskog prava da jedemo prirodnu hranu. Multinacionalne tvrtke mogu povećati proizvodnju smeća kojim nastoje hraniti ljude.

Nisu se ovi neki samoprozvani zabavili samo oko uskraćivanja temeljnih ljudskih prava ljudima, nego i

izborom novoga pape. Među stotinu i više kardinala 12 njih označiše kao »prljave«. Navodno se nisu dovoljno dobro, prema njima, borili protiv pedofilije u crkvenim redovima. Mediji u Hrvatskoj uredno to preneseše, čak s nasladom. Ali ne rekoše ništa o tome tko zapravo opečati tih dvanaest. Oni koji vole istinu izneseše da je to SNAP (Survivors Network of Those Abused by Priests – Mreža preživjelih svećeničkih žrtava). Čudan naziv, čudni ljudi. Udružili se s odvjetnicima i nastoje od Crkve izvući što više novca za stvarne i nestvarne žrtve pedofilije u crkvenim redovima. Podupirao ih je svesrdno, između ostalih, New York Times. Međutim, na kraju ispliva da novac odlazi u osobne, a ne džepove onih koji su označeni kao žrtve. Bilo je tu i drugih grijeha pa se sve poljuljalo. Ovom akcijom u Vatikanu nastoje vratiti povjerenje. Spomenimo sada i ono bitno. Većina od tih žigosanih može biti budući papa, barem se tako govori. Očito ništa nije slučajno. Sve to brane i neki teolozi, čak u crkvenim novinama, samo ni to nije slučajno. Vrijeme komunizma i njegovih teologa još nam je dobro u pameti.

Tipkovnica nikako da mi radnju povede u smjeru nekih osobnih stvari, a koje to opet nisu, pa ih evo sada. Ukratko, jer ne da mi se o svemu tome. Povjesničar Jure Krišto na portalu hrsvijet.net objavi seriju članaka o Dobrom pastiru u BiH. Nemam ništa s tim pa me nije ni spominjao. Ali jest Marko Karamatić u odgovoru Krišti u *Svjetlu riječi*. Dopustiše mi da kratko u pismu čitatelja rekнем da ne spadam u tu polemiku i da neke druge izrečene stvari glede mene ne stoje. Mišljah da je to kraj, ali oni dopustiše Karamatiću da odmah nakon toga još jedanput opali po Krišti pa onda i po meni priznavši, ipak, da ne spadam u ovu polemiku. Bi to zakucavanje ponovno uz načinjenu osobnu pogriješku. Nemam više

pristupa *Svjetlu riječi*, zabranili su mi tamo pojavljivanje pa ovdje moram nadometnuti da pojma nemam ni o kakvim fotomontažama koje oni spominju, istina govoreći o drugima, ali... Ako se nešto takvo pojavilo na stranicama portala HRsvijeta, dečki su trebali reagirati i argumentirano to opovrgnuti. Još dodah u tom svom neobjavljenom pismu: »Objavili smo i njegovo (Krištino) pisanje i kasnija reagiranja na to pisanje. No, da netko pretpostavlja, i još se k tome ljuti, da ću biti neki njegov posebni odvjetnik na tom portalu, ne dolazi u obzir. Prema svakome se postupa jednako, profesionalno. Sukladno tome ne očekujem da Karamatić i drugi mene brane na taj način u Svjetlu riječi ili na portalu prometej.ba gdje također običavaju pisati.« Rekoh, stvarno mi se više ne da o ovome pa napuštam dotičnu temu, kao što drugi napuštaju čitanje *Svjetla riječi*.

Ipak, još malo o spomenutim portalima. Portal hrsvijet.net sam se predstavlja kao portal za domovinsku i iseljenu Hrvatsku, a prometej.ba kao portal za laičku državu i sekularno društvo. Pa onda prvi uredno prenese ovaj poziv na molitvu za šestoricu Hrvata iz Herceg Bosne, BiH, a ovaj drugi sve ovako započne: »Krajem prošle godine pisali smo o tome kako Hrvatska Katolička Crkva, kao neformalno vrhovno tijelo hrvatske nacionalne pretkršćanske religije koja se formalno vodi pod okriljem Vatikana i beskrupulozno zloupotrebljava kršćansku simboliku, nakon *uspješno* provedene molitvene akcije za oslobađanje Gotovine i Markača (molitve s retrogradnim učinkom, jer se presuda donijela prije nego se u molitvu krenulo), planira novu molitvenu akciju.« Zaključak bijaše sljedeći: »Od svega što je biskup Košić nabrojao, valjalo bi se složiti u jednome: nadajmo se da će presuda doista biti **pravedna** i da će Praljak, Prlić i drugovi zbog zločina

nad nehrvatima (posebno Bošnjacima) u svojoj paradržavi i zbog rijetko viđenog zločina u povijesti – etničkog čišćenja vlastitog naroda, dobiti barem nekoliko stoljeća zbirne zatvorske kazne.« Evo, sad se svega okanjujem, a valjda će i oni mene jer tek sam prenio njihove riječi i to bez komentara.

Nađoh negdje da su Švedska i Norveška uspjele tridesetih godina prošloga stoljeća izići iz siromaštva uspjevši se otrgnuti ispod skuta 1 % onih koji su određivali pravac kretanja društva. Uzeli su stvar u svoje ruke i sve je krenulo na bolje. Jedni proglašiše da to učini radništvo i socijalizam, drugi građanstvo, nije sada više ni važno. Neka je sputanost otišla u povijest. Očito je da nam je svima ići tim putem. Brojka, naime, nezaposlenih i dalje se povećava. Još malo pa će 400.000 u Hrvatskoj, u BiH, s druge strane granice, nitko to i ne računa. Nema države, nema računa. Za nezaposlene je, pak, svejedno. Moraju se snaći da bi živjeli.

PODNO KRIŽA

Katolička Crkva ovih je dana slavila Uskrs. Na sve strane odjekivala je poruka mira. Uostalom, ništa čudno. Tako je to uvijek u Crkvi kada joj se u prve redove ne probiju probisvijeti, oni kojih nije briga ni za Crkvu, ni za Boga, ni za zajedničko dobro, već za same sebe. I dok se sve ovo događalo, u Sjevernoj Koreji odjekivali su pozivi na borbu, na bespoštedan rat. Tamo se u prve redove nisu probili probisvijeti. Kolo vode prokušani komunisti. Dokazali su se u mnogim zgodama i nezgodama. Ako bismo htjeli zaključiti ove misli, jer ne namjeravam voditi nikakve političke raspre, onda bismo mogli reći da tamo gdje je više Boga i Crkve, zla je manje, a tamo gdje je više komunizma, zla je puno više. Želimo jednostavne primjere? Uzorna Božja očitovanja u Fatimi, Lourdesu, župi Međugorje... pokazuju nazočnost dobra, uzorna očitovanja komunizma u SSSR-u, Jugoslaviji, Sj. Koreji... pokazuju nazočnost zla. Jer, to je jednostavno njihova bit ma koliko se upinjali dokazati suprotno.

Moramo biti pravedni pa reći da zlo, samo uvijenije i umivenije, čini i brat blizanac komunizma zvan novi svjetski poredak, neoliberalizam i tomu slično. Upravo ovih dana izvojeva jednu od pobjeda u posljednje vrijeme. Po zlu poznata multinacionalna tvrtka Monsanto izuzeta je od mogućnosti sudskoga progona zbog uzgoja GMO sjemenja. To je ona tvrtka što je stvorila zlokobni narančasti prah kojim su bila zasipana ogromna područja Južnog Vijetnama. Gdje je pao, ispod njega više ništa nije rađalo, ostajala je samo golet. Mislili su time istjera-

ti borce Vijetkonga iz njihovih skrovišta i pobijediti, ali bi drukčije. Morali su se pokupiti i vratiti kući. Istina, ni Vijetnamci nisu dobro prošli jer su ih se dohvatili komunisti, ali to je druga priča. Teško je reći hoće li i Mađari uspjeti u sličnom, ali neovisni novinari javljaju da se bore protiv GMO polja u Baranji. I to je jedan od razloga zbog čega neprestana vika protiv njihovog predsjednika vlade Viktora Orbana. Zacijelo nije dovoljno pratiti što će biti, još je bolje poći mađarskim putem. GMO sjeme, kako pokazuju znanstvena istraživanja, donosi neplodnost i smrt. Svatko gubi, ali ljudima koji su naumili smanjiti broj pučanstva na zemaljskoj kugli to ne predstavlja neku veliku poteškoću. Oni idu putem zla.

Čovječanstvo u ovo suvremeno vrijeme zaista nosi prilično težak križ. Sad je pitanje tko mu pomaže u tome, tko stoji podno njegova križa? Mislim da bismo Šimuna Cirenca mogli označiti pojmom obitelj. Navalili su na nju tzv. rodnom ideologijom. Nije važno kakvima nas je Bog stvorio, važno je kakvima proglasimo sami sebe. Sukladno tomu nije važno kakvu je zajednicu Bog zamislio da živimo u njoj, važno je kakvu mi sami napravimo. Ovih dana čitam kako jedan hrvatski političar reče da je spreman za istospolnu zajednicu. Još se k tomu uslikao da ga svi vide. Stid je njemu nepoznata kategorija. On se sprema za Europski parlament. Bit će žalosno ako ga puk izabere da tamo dospije. Valjda nam je svima već dosta Račana, Mesića, Josipovića, Milanovića i svih tih bespri-zornih. Ali da nastavimo priču o onima podno križa. Danas su tu zacijelo i radnici. Ugroženi su kao nikada prije. Neprestano se donose sve noviji i noviji zakoni kako ih što lakše otpustiti, kako im uzeti pošteno zarađenu plaću. A tu su i umjetnici. Ne ovi sadašnji o kojima se naveli-

ko piše i čije izložbe osiguravaju i duge cijevi. To su oni umjetnici koji nastoje prikazati lijepo, oni umjetnici koji vole dobro, oni umjetnici koji su prijatelji istine. Ne, nisu ovo naivne riječi. Ovo je stvarnost koja buja u njedrima Crkve. Ona nadahnjuje ljude kako biti sv. Ivan u ovo suvremeno vrijeme. Kada su se svi razbježali, čak i sv. Petar koji je prisezao da nikada ne će izdati, samo je on stajao podno križa i još k tomu bio na usluzi njegovoj ožalošćennoj majci Mariji. I slijepac je mogao vidjeti komu pripada i znati što mu je u glavi.

Moram se na ovome mjestu prisjetiti majke Josipa Jovića, redarstvenika koji je na Plitvicama pao kao prva žrtva Domovinskoga rata. Obilježavao se i ove godine taj dan. Vrli trenutni hrvatski političari poslaše izaslanike, njima se nije dolazilo iako dolaze na neke druge proslave. Zbog toga se branitelji udaljiše kad izaslanici započеше svojim ispraznim riječima. Novinari pokušаше iskoristiti Joviće-
vu majku da kaže nešto protiv tih branitelja. Ne treba govoriti da to nije učinila i da se poslužila starom pučkom mudročću. Ostala je na visini, oni su ispali mali i kukavni.

I sirijskim majkama u ovo vrijeme nije nimalo lako. Moraju se dovijati kako spasiti svoju čast i čast svojih kćeriju. Njihovi logori u Jordanu slabo su vođeni i kojekakve protuhe nesmetano navraćaju. Morale su pobjeći iz svoje zemlje jer tamo su rat posijali oni što kažu da se bore za demokraciju. Kao da se do nje, ako je već nema i ako je volimo, nije moglo doći i na drugi način. No, tada bi zaista stigla demokracija, ali ne i oni. Zbog toga je rat sredstvo kako pod svoje staviti tu zemlju. Patnji se još ne nazire kraj. Izvješćuje se o dopremi oružja pobunjenicima. Mi nekada dok smo se branili, nismo se bunili, zauzvrat smo dobili zabranu njegove nabavke. U svemu je svoje

prste, neki kažu odlučne, imao i Budimir Lončar, sadašnji savjetnik trenutnog hrvatskog predsjednika Ive Josipovića. I sad bismo trebali prihvatiti da je demokracija što oni kažu?! Ili da je demokracija kad jednim potezom pera uzimaju ljudima novac sa štednje, kao u ciparskom slučaju. Odosmo predaleko pa o ovome možda neki drugi put.

Skoknimo do Litve u ovo uskršno vrijeme dok očekujemo blagdan Duhova, onaj trenutak kada su se Isusovim učenicima otvorile oči i srce te su izišli van iz svojih zaključanih odaja posljednje večere i počeli neustrašivo propovijedati što su vidjeli i čuli. U toj poglavito ravničarskoj zemlji postoji brdo koje zovu Brdo križeva. Nastalo je 1831. kad su se pobunili litavski i poljski kadeti protiv ruskoga cara. Mnogi se ne vratiše iz te bune, mnogi zaglaviše u odmazdi koja je uslijedila. Pučanstvo iz mjesta najbližih pobuni počelo je donositi križeve u mjesto pobune i tu ih ostavljati. Uskoro je nastalo čitavo brdo jer su i drugi oplakivali svoje mrtve. Poslije se to sovjetskom KGB-u, da još to ispričamo, nije sviđjelo pa su tri puta sravnjivali dotično brdo da ne ostane nikakav spomen na nj. Međutim, puk se uporno vraćao i uporno donosio svoje križeve tako da su čak i oni morali odustati.

Dok nastojim odlučiti kako završiti ovaj napis, kroz prozor mi nadiru zrake sunca. Prethodno su se probile kroz oblake, tmaste proljetne oblake na nebu. Nije li tako i s našim životom? Sunce, ili nada, uvijek je tu, samo treba znati dostojno stajati ispod svoga križa.

IZOKRENUTO

Spremajući se za pisanje ovoga teksta, otišao sam na jedan vrlo razvikan portal u namjeri vidjeti što trenutno piše o prosvjedima u Zagrebu protiv uvođenja ćirilice u Vukovaru. Umjesto toga naletjeh na člančić o nedopustivosti izgradnje crkve na Savici u Zagrebu. Neki tamo navodno nemaju ništa protiv crkve kao takve, ali nije joj mjesto u perivoju koji je središnje područje mjesta. Tu smo, dakle. Treba je skriti. Naravno, ne pišu ništa o tome zbog čega nije izgrađena još u ono vrijeme kad je naselje nastajalo, jugokomunističko vrijeme. Umjesto toga jadikovka kako bi se aktivisti civilnoga društva trebali jače angažirati da se spomenuto ne bi dogodilo. Čudno da ti civilni »društvenjaci« nemaju pametnijeg posla. Ili su upravo zbog toga i nastali, odnosno je li civilno društvo istoznačnica društvu bez Boga?

Vratimo se, ipak, na zagrebački prosvjed. Unatoč priželjkivanjima sve je prošlo u redu. Ništa nije pomoglo ni vrijeđanje Nenada Stazića. Prosvjednici su bili debelih živaca i debele odluke da ćirilicu u Vukovaru ne će dopustiti pa su im onda počeli smanjivati brojke. Kao, okupilo ih se malo. No, opovrgle su ih snimke punog trga i izvješća da su došli iz svih hrvatskih krajeva (bilo ih je, naime, i s ove strane granice). Na kraju ubaciše u igru i Bojana Glavaševića, sina legendarnog Siniše. Dečko se pobuni zbog puštanja očevih snimki radijskog javljanja iz opkoljenog Vukovara. Kao, njega i obitelj nitko ništa nije pitao. Da je imao pametnije savjetnike, rekli bi mu da oni na to jednostavno nemaju nikakva prava. Siniša je bio

novinar Radio Vukovara i ako bi itko mogao išta reći to je onda ta radijska postaja. Njihova bi bila autorska prava. Ali zbog svega što se dogodilo, to jednostavno pripada Sinišinim suborcima i čitavom hrvatskom narodu. Međutim, »bratija« oko malog Bojana to ne razumije. Da razumije, multikulturalnost o kojoj toliko govore shvaćali bi kao doprinos svoga identiteta zajedničkom ljudskom identitetu, a ne kao utapanje u nešto maglovito, nešto o čemu pojma imaju samo oni koji povlače konce iz sjene. Pogled im je zbog toga izokrenut, slično komunistima koji si, kujući novoga čovjeka, dopuštaju postupati posve neljudski. Nije ni čudno jer istraživanja sve više i više pokazuju da je nastanak marksizma i svega što je iz toga proizišlo usko povezan sa sotonističkim krugovima. A Sotona baš ne voli čovjeka, kako je valjda svima znano.

I izvještavanje o Sjevernoj Koreji ide izokrenutim stazama. Nikako saznati zbog čega se toliko uzbunio mladi sjevernokorejski vođa Kim Jong-un pa zveckea čak i atomskim oružjem. Potrebno je švrljati internetom da bi se prikupio bar djeličak istine. Onda se dogodi vijest diljem kugle zemaljske, pa i u medijima u hrvatskom narodu. Izrugaje ga. Samo što ne rekoše da je vrijeme da već jedanput počne pucati. Prožela me jeza. Umjesto da ga smiruju, ako je nerazuman kako ga prikazuju, oni ga samo razjaruju. A to je izgleda i smisao sve ove priče o toj napaćenoj zemlji. Rat treba početi, treba se riješiti nagomilana oružja, vojna industrija mora početi brže raditi, zemljovidu su dozreli za drukčije iscrtavanje.

Da je u Siriji pošlo kako nije, možda bi Sjeverna Koreja bila puštena u miru. No, tamo nikako da sruše Assada. Uzalud i potpirivanje razlika između muslimana šijita i sunita. Ne ide, pa ne ide. U sve se umiješala i Hrvatska

jer su joj tako zapovjedili. Prodala je navodno oružje Jordanu, a odatle do sirijskih pobunjenika, je li, nije daleko. Trenutni hrvatski predsjednik Josipović kaže da mi ne možemo utjecati kome će oružje biti preprodano. Lijepo rečeno, ali svi znamo da u tome nije puna istina. Sirijski prijatelji, kako se sami prozvaše, idu dalje. Smišljaju nove načine ostvarivanja svojih probitaka. Ne bih htio da netko povjeruje da stajem svim ovim riječima na nečiju stranu. Previše je to složeno za mene da bih se usudio. Govorim samo o načelima, pamtim još Domovinski rat i ono što su isti tada govorili i zastupali. Zbilju su zaista uvijek gledali izokrenutim pogledom.

Sve ovo zacijelo ima i svoje korijene. Jedan od njih nedvojbeno je Institut Tavistock iz engleske pokrajine Sussex. Osnovao ga je dvadesetih godina prošlog stoljeća Kraljevski institut za međunarodne odnose, isti onaj koji je osnovao NATO. Sam za sebe kaže da istražuje međuljudske odnose uz primjenu socijalne psihijatrije. Drugi domeću da je zadužen za stvaranje javnog mišljenja. Nadzire ga i njime upravlja Bilderberg skupina. To su oni što si umišljaju da su predodređeni vladati svijetom. I kad se sve sabere, onda se zaključuje da je spomenuti institut najvažnija svjetska ustanova za manipulaciju pukom. Nastoji da on nema slobodu vlastita mišljenja. Umjesto njega trude se u kolektivnu svijest ubaciti trivijalnosti i uvjeriti čovjeka da nije sposoban za nešto više. Zbog toga danas živimo u potpunoj dekadenciji. Dočepavši se nadzora nad medijima, kulturom i drugim važnim područjima ljudskoga života, učenici potekli iz ove zle škole stvaraju svijet u kojem će zlo imati široko rastvorena vrata pristupa. Pripadnici bogataških elita, bankari, političari, utječu se okultnome da bi zadržali stečeno. Tajne im služ-

be i te kako u tome pomažu. Misle da su iznad zakona i da se mogu igrati Boga. Samo da nije tih koji razmišljaju svojom glavom!

Izokrenutost onih koji nam nameću modele ponašanja vidi se i u primjeru današnjega pape Franje. Zanimaju njegove riječi, a dovezali su se vanjštine. Prozvali su ga »siromašnim«, a to smjesta sugerira da su oni prije njega bili nekakvi bogatuni. Primijenili su istu taktiku s papom Ivanom XXIII. Njega su prozvali »dobrim«, što sugerira da su oni prije njega bili zli. Istina, nešto tu ima i nepoznavanja stvari o kojima se govori. Jer uvriježilo se mišljenje da o vjerskim temama svatko može govoriti dok o sportskim, političkim, kulturnim... govore samo oni koji su se za to posebno osposobili. Znam da im se papa Franjo smije. Kao dobar poznavatelj teologije oslobođenja, onoga njezinoga dijela koji se nije uprljao marksizmom, nastoji Crkvu i svijet upraviti u pravome smjeru. I daje sve od sebe za to, baš kao nekoć sveti Franjo. Ovo ne zna stanovita Mary Ann Hennessey, voditeljica ureda Vijeća Europe u BiH. Za nju su dvije škole pod jednim krovom nekakva segregacija. U to spadaju i »škole koje naginju jednoj nacionalnosti, jezičnoj skupini, vjeri ili kulturi«. Pa onda člančić zaključuje ovako: »Mi, i vi u BiH, trebali bismo biti u mogućnosti raditi zajedno i jamčiti integrirani sustav obrazovanja koji u potpunosti poštuje jezik i kulturu svake zajednice koja je u našoj nadležnosti, posebno u vezi s učenjem i poučavanjem jezika i književnosti, kulturne, društvene i povijesne baštine svake od njih.« Ne znam kako ovo prokomentirati nego kao natjeravanje da skočiš, a prethodno su ti zavezane i ruke i noge. Ali, bogata plaćica uredno će leći na račun, nije važno što ju opravdavaš nebulozama. Gospodari će biti zadovoljni.

Upravo dovršavam čitanje knjige *Na izvoru Duhovne Hrvatske* Stjepana Šešelja. U svjetlu njezina naslova razmišljam o ovome što napisah.

OBNOVA

Dašak Europe, kažu, konačno stiže i u naše krajeve, s onu drugu stranu granice. Biralo se za Europski parlament. Moglo se s tim pričekati i do kraja svibnja kada su lokalni izbori, ali »kukurikavci« ohrabreni anketama odrediše ove dane i tako spiskaše gotovo 100 milijuna kuna. Može se, ima se. Ali prevrtljivi narod odluči drukčije. Svoj glas dade HDZ-u i okupljenima oko njega. Izgleda da njegov čelnik Karamarko nije uzalud govorio da se stranka obnavlja i da će ponovo zaploviti starim stazama. Još je usput zafrkavao bajne stručnjake kako je 700.000 ljudi očito prikladan uzorak za neku anketu. Promašili su, naime, barem za 10 postotaka temeljeći svoja predviđanja na kojoj tisući, tko zna kakvih, glasača. Ali uvijek je tako kada hoćeš ishod prema svojim željama, a ne prema stvarnu stanju. U Herceg Bosni tih promašaja nije bilo. Ovamo su na izbore zalutali samo rijetki. Nije čudno kad se prema tebi odnose kao prema građaninu drugoga reda pa te nastoje prisiliti da na izbornom mjesto dolaziš ne minutama, nego satima. E kad je tako, eto vam ih, zaključivali su ljudi. Imaju oni pametnijeg posla. U vrijeme prvih deset crnih godina hrvatske države, tako kažu, kad je vladao HDZ, demokracija je kudikamo bolje funkcionirala.

Nego, nije ovo priča o HDZ-u i njihovu uspjehu, odnosno obnovi. Pravi uzrok mog današnjeg hoda u ovom smjeru zapravo su novinski napisi o obnovi Crkve. Jaka tema, jaki napisi, samo od sadržaja ništa. Promašeno. Papa Franjo izabrao je skupinu kardinala koja će ga sa-

vjetovati o određenim promjenama u Vatikanu, a možda i u drugim stvarima, nije još o tome ništa posebno rekao. I ne žuri mu se da se sastanu, što, pak, znači da stanje nije zabrinjavajuće kako mediji neprestano trube. Žao mi novinara koji moraju pisati što im se kaže ili im tekst prepravljaju onako kako vlasnik misli da bi trebao izgledati. Na kraju dođe do toga da sve sliča kao jaje jajetu. Naravno, govorim o onim medijima koje nazivaju »mainstream«. Kao, oni stvaraju javno mišljenje. Povelili su se time i spominjani kukurikavci pa se ovih dana provedoše tako kako se provedoše. Uzalud im to što su upravo oni vlasnici koji iz sjene povlače konce u medijima. Kad narod progleda, ne prolazi. Zbog toga sam uvjeren i u promjene na Zapadu. Tamo je stanje stvarno zabrinjavajuće. Naizgled demokracija cvjeta na svakom koraku. Medija na izvoz. No, misao malog broja stvarnih vlasnika provlači se kroz sve njih. I to je ono što ih čini prožuklima, proizvodom kojeg bacaš u prvi koš za smeće.

Progledaše mrvicu i u Americi. Stotine su prosvjednika, ne desetke ili stotine tisuća, neki dan prosvjedovali ispred Bijele kuće. Ne sviđa im se što njihovi sinovi i kćeri sjedeći zavaljeni u nekom uredu u Americi, obavezno s čašom coca-cola u ruci, nesmetano ubijaju po bijelom svijetu. Pogađamo, riječ je o dronovima. Pojma nemaš da su tu negdje dok ne dobiješ bombu po glavi. I nije važno jesi li u zabačenim afganistanskim, pakistanskim ili nekim drugim brdima. Na zaslonu računala dokonog Jenkija izgledaš opasno i moraš nestati s lica zemlje. Vjerujem da su ovi prosvjednici malo čitali i medije koji razmišljaju pa su se zabrinuli i za same sebe. Dronovi bi lako mogli početi letjeti, zapravo već lete, i iznad njihove glave. A odatle do pucanja nije tako daleko, razlog se uvijek nađe.

Zna to sve dobro Al-Qaeda. Opasnosti su davno uračunate u njezine namisli. Gdje god gori po arapskom svijetu, ona je tu. Taj plamen pokušava pretvoriti u Alahov, izgraditi državu u njegovo ime. To što će ona upravljati njome, posebna je priča. Uostalom, drukčije je teško. Daleko je Alah.

Što je njima daleko, morat će odgovoriti Britanci. Miliijuni su, barem tako kažu mediji, na korak do siromaštva. Pelješe li ih pelješe, naravno banke, drugi su lopovi prilično uspješno isključeni. U SAD-u također, mediji izvješćuju. To je već prirodno pa ljudi sele u podzemlja gradova, u napuštene rudnike, tamo gdje ne stižu banke sa svojim otrovnim kracima i gdje ipak možeš biti čovjek. Nastave li u Hrvatskoj s ovakvom rasprodajom i zaduženjima kao do sada, vrlo ćemo brzo shvatiti što ovo zapravo znači. Samo nisam uvjeren hoćemo li se dati tako lako pokoriti. Ipak smo mi Hrvati, a ne pokorni Amerikanci, Britanci i drugi zapadnjaci.

Volio bih zaista da sve ovo ne moradnemo dokazivati i da onaj poziv s početka devedesetih ne ostane mrtvo slovo na papiru. Tada smo uvelike govorili o duhovnoj obnovi pa se sve razvodni jer su na stolice opet zasjeli oni što vole jugoslavenštinu. Branitelji nisu imali vremena, oni su se borili. Da se to nije uvidjelo, na spominjanim europskim izborima pobijedili bi kukurikavci. Digli bi visoko glavu i govorili nam o europskim vrijednostima. Dobro, ne ćemo valjda sad o tome da su to oni isti što su nekada govorili o trulom Zapadu i zbog kojih smo morali krijumčariti najobičnije traperice, da o kavi, deterdžentu, a prije toga o šuškvacima i perlonkama, i ne govorimo. U slobodnim narodima ako se nekomu krijumčarilo tada su se krijumčarili dijamanti, umjetničke slike i ta sitnari-

ja. Jedino je Crkva uvijek išla istim putem. Za nju je komunizam uvijek bio komunizam, nije mu se primicala, nego je od njega dizala ruke. Na taj način spasila nam je narod, kao i drugima. Čini to i sada kada uz ostalo njezina Komisija za hrvatski martirologij među pobijenima traži primjere pravog mučeništva. A nije da ga nije bilo, bilo ga je i previše. Požurimo li s poslom, podupre li Bog sadašnjega papu Franju, bit će znakovito da netko takva imena, i ponašanja, nekoga od naših proglasi mučenikom iz doba vladavine komunizma. Ma, obnovit će to sve nas, vjerujte mi.

Oni što ih nazivaju ambijentalisti, ekolozi i tako nekako, izgleda misle posve drukčije. Iako je bilo ozbiljno, morao sam se nasmijati kad pročitah jedan portalski napis o njima. Počelo im nestajati tema za rad, a plaća dobra i šteta ju je izgubiti pa se neki od promatranja ptica i rasta drveća okrenuli prema izgledima brda koji ih okružuju. Tamo, pak, često nađoše postavljene križeve. Heureka. Puče priča o tome nagrđuju li ili ne okoliš! Ima posla za tko zna koliko dugo. Stvarno, da nije žalosno, bilo bi smiješno. Nije to kod nas, još smo mi zaostali, to je u Europi u koju samo što nismo ušli, kažu neki. Kad ne bi čovjek imao ćudoređa u sebi, bilo bi se lijepo zaposliti na ovakvim poslovima. Živjeli ambijentalisti dok vas netko pametan ne ukine.

Istina je, prema okolišu se može i mudro odnositi. Dokaz tomu je i »Muzej Sveta Zemlja« koji će, ako Bog da, biti otvoren u Milanu za dvije godine. Svrha mu je da ljudi upoznaju povijest kršćanske nazočnosti u Svetoj Zemlji, onome mjestu zbog kojega su nekada, a čine to i danas, krvarili pa im se nadobudni podsmjehuju. Ipak, i Versailles počinje nešto shvaćati. Uskoro će u njemu biti

otvorena izložba posebnoga blaga Svete Zemlje. Dok su, naime, europski vladari znali komu pripadaju, darivali su sveta mjesta kaležima, liturgijskom odjećom, jednostavno liturgijskim predmetima. Danas ti isti vladari daruju nekoga drugoga i nastoje zaboraviti svoje kršćanske korijene. Zbog toga srljaju u propast. Budemo li obnovili sebe, i oni će se morati obnoviti. Tako je to uvijek s vladarima. Oni dobro razumiju što je to mainstream. Kad osjetiš miris vlasti, teško je odreći se je. Samo te vjera može spasiti da ne počneš srljati u propast.

OČITO

Ovo sunce hoće, ne će, kao da ljeto nije pred vratima. Za razliku od njega zastave duginih boja ne stide se, razvijaju ih njihovi nositelji na sve strane, slično crvenima negdašnjih komunista. Naučih njihove revolucionare pa počeh učiti i ove istospolne. Ne bih ja to, ali mediji trube o njima, iskaču pred nas kao jugokomunisti iz šume. I jednako su neumoljivi. Kako i ne bi kad pod glavom imaju moćan SAD i njegov »road map«. On predviđa homoseksualizam raširiti po čitavoj kugli zemaljskoj. Nema veze što ljudima to ne treba, što se bune, oni su to rekli i mora se provesti svim sredstvima. Demokracija trči svoj krug. Barack Obama, američki predsjednik, duboko je u toj trci, dublje nego negdašnji Clinton koji je 2000. proglasio prelijepi mjesec lipanj mjesecom ponosa za lezbijke i gay (čini mi se da se ne smije reći pedere). Obama krenu korak dalje pa doda i nekakve biseksualce, transrodne i sve što se na tom polju može izmisliti. Njihova prava moraju se poštivati, a na vrhu tih prava zajedničko je življenje, usvajanje djece... Sve u skladu s demokracijom s ljudskim licem, istovjetnu onoj što je imasmo nesreću gledati 45 godina u njihovoj Jugoslaviji. Tko ne posluša, slijede gospodarske i druge kazne. Oni u Trećem svijetu koji još nisu otrovani raznim vakcinama, AIDS-om, izmoreni siromaštvom, tomu se žestoko opiru. Ovih dana učini to Nikaragva zabranivši homoseksualne brakove i sve one udruge što brane nešto takvo. Ne znaju jadni da nije zdravo ono što ti zdrava pamet kaže, nego ono što ti kaže njihova zaražena. Ima i na Zapadu takvih koji to shvaćaju. Pobune poput bosanskoga lonca polako

ključaju na sve strane. Jedna od jačih je pobuna protiv Monsanta, zloglasne međunarodne tvrtke. Najprije je proizvodila otrove, a sada bi hranu na taj način da samo njoj to bude dopušteno, da samo ona nadzire čitav taj lanac. Toliko je to očito da je ljudima puklo pred očima. Klizimo u novi totalitarizam, sada onaj s američkim žigom na sebi, sličan onomu što su ga crni američki robovi sve donedavno nosili na sebi. Zna se tko ti je gospodar i tko ti može zavrnuti šijom.

Hrvatima u BiH ove su stvari odavno jasne. Da ne idemo predaleko u povijest, trali su ih najprije Turci, pa Austro-Ugarska, pa se umiješale Britanci i stvorile prvu Jugoslaviju pa isto tako i drugu na čijem nas početku doslovno na Bleiburgu izručiše koljačima. Ono što preostade, nastavi patiti pod jugokomunizmom, a kad ga zbacismo, oni se opet umiješale... I da ne prepričavamo čitavu povijest, na kraju dopriniješe da naših šest branitelja bude nedavno osuđeno, istina, trenutno nepravomoćno na duge tamničke kazne. Nema veze što to nema nikakve veze, što su suprotni dokazi tako očiti, batina je u njihovoj ruci. Za taj prljavi posao dobro im dođu raznorazni s crvenim, duginim i takvim nekakvim zastavama. Nemamo vremena pa na svjetlo dana izvucimo jednoga od trojice što osudiše one naše, Mađara Arpada Prandlera. Glavni sudac Jean-Claude Antonetti, jedini stalni sudac, bio je drukčijeg mišljenja, a Švicarac Stephan Trechsel prikloni se također privremenom Prandleru. Spomenuti je poslije sloma mađarske revolucije u studenome 1956. imenovan za glavnog tajnika Mađarske unije studenata. Godinu dana poslije predstavljao je Mađarsku komunističku ligu mladih u Komunističkoj internacionali studenata u Prahu. Mlad, perspektivan kadar za sve poslove, samo neka

se kaže što treba. I osudi on naše. Trenutni predsjednik hrvatske Vlade Milanović, tko bi ga znao svjesno ili nesvjesno, bi protiv toga. Nešto mu je ipak jasno. Ivi Josipoviću, trenutnom hrvatskom predsjedniku, naoko ništa nije jasno. Promrmljao je nešto što čovjek ne može uhvatiti ni za glavu ni za rep. Međutim, jasno je potegnulo u to vrijeme do Londona, vidio kraljicu, ona mu govorila o drugu Titu i bla, bla, bla. U vrijeme izricanja presude njihov ministar vanjskih poslova William Hague doleprša u Zagreb i usred njega onda pohvali Srbiju! I od velikog veselja pustiše joj sutra iz Haaga dvojicu zaslužnih: Jovicu Stanišića i navodno Hrvata Franka Simatovića, čelništvo srpske službe državne sigurnosti u ono vrijeme. A oni se zacijelo nisu tada molili Bogu, nego su radili svoj posao, istina krvav, ali je posao. Tako to Haag dosudi na šapat novih totalitarista. Jedni ih opet prepoznaše u Britancima. Navodno žele ponovo zavladati Hrvate i Bošnjake u BiH da bi se sproveo Memorandum 2, novi velikosrpski plan osvajanja tuđeg ozemlja, samo drugim sredstvima. Bakir Izetbegović smjesta se uključio. Zna on kako zavađanje ide. Napade Hrvate u razgovoru za *Večernji list*. Onako s visoka, u skladu s Turčinom Erdoganom kojeg njegovi ruše ovih dana. On izvali da ga bole balkanske boli, da su tamo neki rušili mostove, a oni ih gradili, da su rušili džamije, a oni ih podizali, da su... Vrijeme prolazi, zavojevač nikako da se okani svoga zloga posla. Nije ovo 1463. kad Turci udijeliše milostinju onim kršćanima koje nisu pobili. Dadoše im Ahdnamu, navodno ispravu koja im nešto jamči, jer su im kao vrsni majstori trebali. Definitorij Franjevačke provincije Bosne Srebrne duboko svjestan svega toga reče da se nema što slaviti, kako neki žele ovih dana. Tada je, naglasiše, uništeno slavno bosansko kraljevstvo. Presuda šestorci naruga se svemu tomu

i nanovo bi nas htjela jedne protiv drugih. Naravno da to moramo izbjeći, iako imamo pravo buniti se. Studenti i mladež iz BiH očito je svega svjesna pa se oda prosvjedu na Markovu trgu u Zagrebu. Ne znam jesu li oni u okolnim zgradama, koje bi nam trebale tako puno značiti, išta shvatili. U jednu ruku nije to ni važno. Unatoč svemu moramo svima jasno reći da se ne damo. Valjda će se ovakvim i sličnim prosvjedima priključiti i drugi. Bilo je slično i za Domovinskoga rata. Hrvati iz BiH među prvima su stajali na braniku slobode.

I u vrijeme izricanja one presude i danas padalo mi je na pamet da će svaka buna i sve drugo poduzeto biti bez snage ako se ne budemo htjeli i znali moliti. Tu je misao u meni još više učvrstio papa Franjo. U prošlu nedjelju po prvi put u povijesti predvodio je katolike u Svetom satu. Iako pratim medije, nisam zapazio nigdje tu najavu tako da sam se iznenadio kad sam pročitao vijest. Izvršno! Idemo stati pred Gospodina i spoznati da smo jaki pojedinci koji tvore jaku zajednicu. Kao takvi možemo promijeniti svijet. U skladu s tim možemo promijeniti i posljedice drugostupanjske presude našima ma kakva ona bila. Uzalud će biti svi totalitarizmi, pobjeda će zakućati upravo na naša vrata. Je li nam to očito?

IDEMO NA...

Ljeto toplo pa se ljudi razmiljeli na razne strane. Mediji se zakocenili izvješćujući nas da su se neki zaustavili u Splitu, barem na kratko jer žure dalje. U pitanju su mladi i u pitanju je Festival elektroničke glazbe. Puštaju je najveći svjetski znalci u tom poslu, tako rekoše. Neokomunist Baldasar sav razdragan počeo računati koliko je Split zaradio, onaj Split u kojem je on gradonačelnik. Onaj drugi Split izgleda da nije zaradio. Djelatnici hitne pomoći imali su pune ruke posla. Nalila se mlađarija alkohola pa je ih je trebalo spašavati. Kažu mediji da nije bilo drugih poteškoća. Teško im je povjerovati jer o tome nisu nikoga pitali, čak ni spomenute medicinare koji moraju skapavati od posla. Tu su i posjetitelji Caritasove pučke kuhinje. Festival im nije pomogao, opet u nju dolaze. Nije im pomogao ni Baldasar, on se nastavlja blaženo smiješiti jer festivalski putujući cirkus obeća da će doći i dogodine. Sad je krenuo za... ma baš me briga. Mlaćenja prazne slame bilo je i prije, jednako me nije zanimalo kao ni sada. Pogaziti sve vrijednosti samo da bi se stiglo do šake novca potpuno je besmisleno i potez očajnika. Samosvjestan čovjek umjesto toga gradi svijet u kojem živi.

Nije Baldasar jedini kojem se sviđa miris novca. Puno je teorija o tome tko je najjači među takvima. U posljednje vrijeme u središte zanimanja izbi obitelj Rotschild, iako se panično trudi maknuti se odatle. Spada u 500-tinjak obitelji vlasnika najvećih korporacija u zapadnom svijetu. Ali izgleda da je ona najjača. Iz sjene upravlja carstvi-

ma koja na papiru imaju sasvim nekog drugog vlasnika. Znam da tu ima nešto, iako ne znam je li ovako, nisam toliki znalac. A još više znam da se događaji ne odvijaju sami od sebe. Igrači iz sjene nastoje njima upravljati. Vječna je to igra, zapravo igra dobra i zla. Čovjek mora odabrati jednu od strana. Učinili su to i u Argentini i Indiji pa im sada trnu zubi. Loše su, naime, odabrali. Povjerovali su nekim tvrtkama, u prvom redu Monsanto, koje se bave uzgojem genetski preoblikovane hrane. Sadili su takvo sjeme i završili u ropstvu. Zemlju su zatrovali, a sjemenje ne želi rađati ako se tvrtkama dobro ne plati da ga »otključaju« svojim preparatima. Čut ćemo kako će se iz svega izvući, nije sada na nama da o tome razglabamo. Nama je samo prepoznati kojim putem zaista ne bismo smjeli ići.

Rijetki pravdoljubivi mediji izvješćuju da je put promašio i talijanski katolički svećenik, nekada, don Pascal Vésin. Bio je župnik pa mu to valjda bilo dosadno te on zaželje postati masonom. Naravno da ga primiše, više se loža natjecalo za njega. Srce mu privolje loži Veliki Orijent. Bilo bi sve dobro da mu i biskup za to ne sazna. Don Pascal zanjeka da se nalazi u takvu društvu. Međutim, loža ga ubrzo navede kao jednoga od masonskih predavača na nekom svom događaju i nije se imalo kud. On se ne htjede povući te biskupu ne ostade ništa drugo nego pribjeći zakonskim mjerama. I pojasni tada svim vjernicima da je pripadanje masoneriji težak grijeh, što je crkveno učiteljstvo posebno jasno izreklo krajem pretprošloga stoljeća. Jedna od stvari zbog čega je masonstvo nespojivo s kršćanstvom jest ćudoredan relativizam. Jednostavno rečeno, sve je dopušteno što zakonom nije zabranjeno. Zbog toga don Pascal ovih dana u svoje društvo primi i

zagovornike homoseksualizma. Zajedno idu u mimohod na Rim. On se nada da će ga primiti i papa Franjo. Ne bih htio biti prorok, ali to mi se čini malo vjerojatnim. Prima papa Franjo grješnike, međutim prije toga u njima treba biti i kajanje za učinjeno. Don Pascal bi naprotiv htio mijenjati Crkvu na svoj način. Ići će malo poteško, masonska uzdanico!

A kad već spomenusmo homoseksualce, prisjetimo se dviju vijesti koje osvanuše opet samo u nekim medijima. Tzv. gay par usvojio dječaka. Međutim, bio je to pakleni plan. Dječak je začet sjemenom jednoga od njih, a rodila ga je tzv. surogat majka. Cijena: 8.000 USD. Dečku nisu bile ni dvije godine kad ga uključiše u svoje perverzne igre. Barem su tako priznali, a kakva je stvarnost, teško je reći. Spašen je inače u 7. godini. Dotle su ga iskorištavala ta dvojica Australaca, kojima nema smisla navoditi imena, a davali su ga i drugim pedofilima na iskorištavanje. U međuvremenu su u javnosti obilato koristili krilaticu da su dva oca bolja od jednoga. Gnusno da gnusnije ne može biti.

Jedan drugi primjer još obilazi svijet. Riječ je o Pakistanki Malali, djevojčici koja je ustala u obranu prava žena u toj zemlji da se školuju, da budu slobodne kao ljudska bića. Nasuprot su joj stali talibani. Htjeli su je ubiti pa su joj pucali u glavu. Preživjela je, dospjela do britanske bolnice i spasila se. Uspješna priča. Ali iskorištavaju je isti oni koji šute o navedenu dječaku i sličnome, oni koji punim ustima zagovaraju današnje »suvremene« namisli. Uz bok im staju i Ujedinjeni narodi ili ujedinjene države, što je točnije. Dadoše mogućnost Malali da progovori. I naoko zgražaše se. U isto vrijeme i dalje se bore za namisli koje nikomu ne donose dobro. Krenulo licemjerje na svoj put prijevare.

Kamo je nama krenuti? Hrvati smo, ne stidimo se valjda to priznati? Kao i u Pakistanu, s ove strane granice nemamo pravo na svoje školstvo. Najprije su nas stjerali u dvije škole pod jednim krovom, a sada bi nas jednostavno pomiješali, ponovno opet ovih dana. Nije važno kojim jezikom govoriš, nije važno kojim se nastavnim programom i planom služiš, važno je da si poslušan. Ujedinile se zakulisne snage iz inozemstva i zakulisne snage iz države BiH. Oni bi htjeli ovo ozemlje premrežiti svojim namislima. Da bi to postigli, služe se naveliko i politikom. Hrvatsku, koja se barem do sada ipak uspjela koliko toliko osloboditi, nastoje vezati uz Srbiju i Federaciju BiH. Tamo velikosrpska namisao, ovamo islamski fundamentalizam. Na taj način postat će taocem njihova rješavanja. A ono nastoji ići zapadnobalkanskim, jugoslavenskim i sličnim opasnim putevima. Zanimljivo će biti samo vidjeti hoće li se u sve umiješati i Europska unija, kao što se sada umiješala u proglašenje gospodarskog pojasa na Jadranu. Nekada je to Hrvatskoj bila zaprjeka za pristupanje, a sada joj se preporuča. Možda se nešto slično dogodi Hrvatima u Herceg Bosni, BiH. Njih oko pola milijuna državljanima su te Europske unije i kao otok nalaze se usred onih koji će to tko zna kada postati. Istina, neki krajevi otoka povezani su s Hrvatskom, ali mala je to nada. Europo, zaboravljaš li svoje građane?

I tako život prolazi. Pričamo o Europi, a treba nam radnih mjesta, treba nam kruha, treba nam vjere ne samo da bismo sve ovo izdržali već i da bismo jednoga dana uspješno stigli do svoga Gospodina. Krenimo konačno u tom pravcu.

ONI OVAKO

Mislio sam da su jenjale gluposti, ali po svemu sudeći nisu. Odnosi se to na tzv. homofobiju. Ne smiješ reći da nemaš potvrdno mišljenje o uvođenju homoseksualizma u sve pore društva. Čak i engleska kraljica, današnja, ne sjećam joj se imena niti me zanima, svojim potpisom zajamči da će se to uvesti i u Veliku Britaniju. Ta nije ona tamo neka zaostala zemlja kao Nigerija ili Hrvatska. U isto vrijeme raduje se prinovi u obitelji, žena nekog tamo princa rodit će, kažu, uskoro. Očito nije homoseksualac. Jedni zakoni vrijeđe za kraljeviće, drugi za puk. Ma, baš lijepo, milina jedna. Znaju kraljevska djeca što rade. Ostali neka se tješe suvremenošću.

Crnogorce, kao prije toga i nas Hrvate, ne pitaše što oni misle o rađanju ili o ljudskoj spolnosti. I njima pendrekom uvode suvremenost u glavu. Najavi se prvo izazivanje homoseksualaca mirnog pučanstva u Crnoj Gori. Jedino to zasjeni sukob među samim paraderima. Tko je najveći homoseksualac (ne znam smije li se reći peder) među njima? No, riješit će oni to već. Tata Soros driješi »kesu« i cirkus ide dalje. Naravno za druge. I on voli osobe suprotnog spola, čak mnogo mlađe od samog sebe. Jest malo nesuvremeno, ali, Bože moj, tko je vidio zbog toga odbaciti ukuse!? I Crnogorci bi tako, samo tko njih nešto pita? Oni moraju stupati pod zastavom duginih boja ma kuda god ih odvela. Mnogi kažu da prema dobru zacijelo ne će.

No, da se mi maknemo od homoseksualaca. Nije se s tim igrati. Po bijelom svijetu, što se zapadni voli nazivati, za ovakve se stvari teško kažnjava. Jedan je tako propovijedao kršćanska stajalište o svemu tome pa ga kaznilo. Neka je baka za vrijeme njihova izazivanja dijelila letke protiv svega toga, napali su je, ona se požalila i od tada muku muči s policijom jer dokazuju da je ona zapravo napala njih ne samo letkom nego i svojom žalbom koju je poslije podnijela. Spomenimo i onoga koji je na svojoj Facebook stranici pisao nešto o svemu tome, nije mu bilo jasno kako se takvi mogu ženiti, imati djecu i slično pa je od uzorna djelatnika u svojoj tvrtki postao netko tko je i te kako problematičan. Svakako treba navesti i iznajmljivače postelja koji ne htjedoše sobu iznajmiti dvojici što se držaše za ruke i rekoše da su zaljubljeni pa dospješe pod udar velikih nevolja. Čudna neka demokracija. Moraš što ti narede, i to dobrovoljno, kao u vremena zločinca Tita. Dobrovoljno si morao na radne akcije i trista drugih čuda.

Što je s »muš« Hrvatske glede odnosa prema Srbiji izgleda da nikomu nije teško dokučiti. Govore mi o tome uz piće u ova vruća ljetna vremena. A ja bih se htio svega riješiti. Već sam o tome ponešto pisao i zbog čega više potezat britanskog mačka za rep?! Nije samo zbog mogućeg grebanja, nego i dosade. Dejan Jović kod Josipovića ovamo, Tamara Obradović-Mazal tamo kod Ivice Dačića. Jedan predsjednik države, drugi predsjednik vlade, ali nema veze. Neka se samo veze »region« i sve što pod njega spada. Nekako se ne prima dobro, tlo je izgleda slabo pognojeno, ali popraviti će se to već. Posao kvari njemačka upornost, hoće udbaše s ovih strana, a oni su Bogom dani ploviti vodama »regiona«. I Crkva se nešto uzjogunila pa bi više nacionalnim nego »regionskim« vo-

dama. Uzalud stari udbaški krakovi u njezinoj strukturi. Hoće da ih izbaci, suviše je revno shvatila pojavljivanje ilustracije na vidiku. Bit će je puno teže primiriti nego hrvatsku samoupravu u BiH. Njih se moglo tenkovima, najprije po banci, pa ako ne poslušaju može i po pojedincima. Samo, gdje ćeš tako nešto uraditi s Crkvom? To čak ne prolazi ni u Sjevernoj Irskoj, minula su takva vremena.

Je l' de, sada je stvarno dosta s ovim? Ali, samo da spomenem jutrošnji sneni ulazak u Zagreb, autobusom, odozdol iz Herceg Bosne. Dočekaše me lijepe fontane, uređen okoliš, s lijeve strane suvremeno opremljena Hrvatska sveučilišna knjižnica. Bi mi milo srcu. Skidamo sa sebe komunistički jad. A onda mi odmah u oči upade krug na vrhu te ljepote. Okolo njega mnoštvo stjegova. Unutar, na sredini, kočoperi se ona prelomljena piramida, kažu masonski znak. Podignuta je prije nekoliko godina u znak 900. obljetnice Zagrebačke nadbiskupije i grada Zagreba. Sve je, dakle, počelo s Crkvom, ali križa tamo postavljena nema. Pa da je barem na tom mjestu grb grada Zagreba, još bi imalo smisla, ovako... Zapitajmo se u dubini duše komu zapravo pripadamo! Svomu Bogu ili iščašenim vjеровanjima?

Tamo u Africi, u Gvineji Bisao, sitna je Joana od početka pripadala svomu Bogu. Ispričat ćemo samo bitno. Rodila se prije vremena pa je njezin otac u skladu s vjеровanjem sela smatrao da je to duh koji im je došao napakostiti. Kad je bila oseka, prema vračevu ju je naputku odnio tik uz more da je za vrijeme plime potopi. Ali kućnom se psu to nije sviđalo pa je malu bez gospodareva znanja donio kući materi. Vrač je zaključio da se prevario, da ju je trebalo odnijeti u šumu. Pas je opet ponovio isto. Majka je i dalje čvrsto stajala uz svoju kćer, a otac

se prepao i nestao. Kad je djevojčica narasla, približio joj se nepoznati starac i zamolio je da ga njeguje. Nakon što je pristala, ispričao joj je djeliće priče koji su nedostajali. Ona je bila kršćanka i još je to, kažu, značajna kršćanka u svome kraju. Umjesto zaključka rekao bih da vračevi uvijek pogriješe, bez obzira na to čime se kitili.

Ispraznosti je postala svjesna i Laura Keynes, potomak navodno slavnoga Charlesa Darwina. To je onaj što izusti teoriju o postanku svijeta, ali mu se strašno klima. No, njegovi je drže i proganjaju sve one koji se usude drukčije dokazivati. Opet demokracija na djelu. Svjesna svega Laura je razmišljala i zaključila da Bog postoji. Postala je katolkinja. Nije uzor cura za svoju obitelj, ali jest za ljude koji pravo sude. Čak zaključi da ovo novo bezboštvo koje nam se nudi u sebi nosi klicu netolerancije i prijezira prema drugima. Nije to bezboštvo koje kaže da Boga nema i ostaje na tome. To je bezboštvo onih komunističkih komesara koji ti ga silom utjeravaju u glavu. Morat ću pratiti njezin govor i govor onih koji će joj se suprotstavljati. Znam da nije jedina između Engleza što napravi nešto ovako. Prije nje tom su stazom stupali: Chesterton, Lewis, Tolkien, Newman, Eliot, Waugh... Hvala im svima.

Koliko nepravda nekada zna trajati vidi se i po gradu Stocu. Tek ovih dana nakon 500 godina u središte mjesta vratila se crkva i njezina zvona. Bio je to dug povratak kući. Izgrađeno je suvremeno duhovno-kulturno središte Trebinjsko-mrkanske biskupije. Povjesničari kažu da su u blizini i ostatci stare crkve, srušene u tursko vrijeme, ali federalci i pomagači ne dadoše provesti arheološka istraživanja. Navodno u ime, opet, demokracije. Bilo ih je koji su u ta kola upirali s domaćeg ozemlja, kao i onih koji dođoše iz bijelog svijeta nazvavši se mirotvorcima

pa počeše provoditi svoju sebičnu politiku. Takvima Viktor Orban, mađarski predsjednik vlade, ovih dana pokaza put kući. Riječ je o MMF-u. Jednostavno ne treba, kao što ni mnogi ne trebaju u Herceg Bosni, BiH. Bez njih bi bilo napretka, novih crkava i džamija, suživota naroda s narodom. Ovako stalno imamo vatricu koja tinja i prijete prijeteći u požar. Bit će to u onome trenutku kad se kuharima učini prikladnim skuhati novo političko stanje na ovim prostorima. Što će stradati ljudi, njihova dobra, komu je to važno? Ta nisu njihovi, njihova je dobit koja se iz toga može izvući.

Svijet je u sebi zaista jednostavan, samo nam ga oni neprestano čine složenim. Odlučio sam davno razmišljati svojom glavom. Znam da tako mnogi čine. Naravno da mi je onda puno lakše ići tim putem. Ali, nije samo zbog toga. Duša je ta koja mi šapće da se ne bojim, pa ni onda kada se polako ukazuje razlog za bojazan. Prave misli nitko ne može ušutkati.

TRI POGLEDA, MOŽDA

Bio sam ovih dana na godišnjem kongresu Hrvatskog svjetskog kongresa (HSK). Ujedno su obilježavali 20. obljetnicu postojanja što je još više uljepšalo druženje. Imao sam i mogućnost govoriti. Najprije o radu Središta HSK za istraživanje jugokomunističkih zločina, a onda i o tim zločinima. Okupljeni su slušali otvorena srca. Mahom je riječ o onima koji žive daleko od svoje domovine. Jugokomunizam je njihove očeve ili njih same otjerao u taj bijeli svijet. Ali ih nije odvojio od domovine. Bore se za nju u krajevima u kojima žive. I nema tu kompromisa. Nekada su zbog toga stvarno stavljali glavu na panj, danas stavljaju svoje vrijeme i nerijetko svoj ugled. Nisu prestale, naime, stare komunističke veze. Ali oni se ne boje. Idu dalje. O ostvarenom i o onome što namjeravaju mogli smo ovih dana mrvicu više nego obično čitati u razvikanim medijima u hrvatskom narodu. Klone se oni, naime, takvih tema. Klonuli su se tako i spomenuti da je predsjednik HSK Mijo Marić, zajedno sa suradnicima, tijekom ovogodišnjeg kongresa u Zagrebu pohodio i trenutnog hrvatskog predsjednika Ivu Josipovića. Između ostaloga spočitnuo mu je i poznati »Lex Perković«, što je Josipovića i njegove vrlo iznenadilo. Nisu navikli da im se netko obraća na taj način, Partija nekada nije dopuštala takve stvari.

Beskompromisna je stava zacijelo i današnji papa Franjo. Na Svjetskom danu mladih u Rio de Janeiru okupio je milijunsko mnoštvo, nisu to mogli sakriti. Nije im se tom prilikom ulagivao, kakvi. Govorio im je o stavovi-

ma kršćanske vjere, o ljubavi prema siromaštvu, o tome da kao kršćani trebamo mijenjati svijet. Neki rekoše da je to bilo milijunsko mnoštvo mladih kršćana koji su ustali protiv eutanazije vjere. I mislim da nije pogriješio. Očito će ostati promašenim »proročanstvo« nekog sociologa, baš me briga za njegovo ime, koji navijesti da će vjere nestati negdje tamo do četrdesetih godina ovoga stoljeća. Zbog toga bi se ona, prema njemu, trebala suobličiti s ovim svijetom. Ali Papa reče drukčije i skloniji sam mu vjerovati. Nisu to neke teške, zakučaste riječi, nego nešto slično kao što govori Kraljica Mira u Međugorju. Recimo, poruči mladima da se triput na dan sjete izmoliti »Anđeo Gospodnji«. I zapljeskaše mu. Suvremenim stvarateljima javnog mišljenja očito je se kosa digla na glavi. Vjerojatno i onima među nama koji su »popili« njihovu priču. Sjećam se sada jednoga što nedavno u razgovoru reče da se treba prisjetiti '68., godine kad je čovječanstvo, zapravo mladi, krenulo prema slobodi. Imamo pravo na tu slobodu i na svoje samosvojno mišljenje. Nisam namjerno produbljavao temu, ali je između redaka ostalo da je u čovjekovu središtu on sam. Jer, zapravo, bitno je pitanje što se nalazi u našem središtu. Neka rekne tko god što hoće, ali ja biram Boga i iz toga izvodim i svoju slobodu, i svoje samosvojno mišljenje, i svoje ponašanje...

Spomenimo još jednom i da su nedavno u Splitu bili mladi, njih nekoliko desetaka tisuća, barem tako kažu. (Milijunske brojke mogu samo priželjkivati.) Održavao se nekakav Ultra festival. Glazba je tukla cijelu noć, a mladi pristigli s raznih strana svijeta. I rekoše da im je bilo predivno, da će doći i sljedeće godine. Podupro ih u tome i gradonačelnik Baldasar, blaženo se osmjehivao i punim ustima govorio da je sve prošlo u najboljem redu.

Međutim, zbog toga njegova reda ovih dana Hajduk, koji koristi stadion na kojem se sve odigravalo, umalo ne izgubi utakmicu s Makedoncima iz Turnova s 3:0. Riječ je o europskoj ligi. Tamo ne trpe da na travnjaku bude bilo kakve plastike. No, iza Baldasarove zlatne mladeži osta mnoštvo plastičnih ampulica. Znalci rekoše da se mladžarija pucala drogom. Zbog toga i jesu mogli biti čitavo vrijeme ni na nebu ni na zemlji. Nemam pojma, možda se i Baldasar poslužio kojom ampulicom kad se onako čudnovato ponašao. U ulozi gradonačelnika nema na to pravo. Treba držati red i zakon u svome gradu, a ne raskalašenost, kao i brinuti se za zdravlje posjetitelja. Znalci opet rekoše da je droga kojom su se pucali opasnija od mnogih drugih vrsta. E moj Baldasare! Da ne zaboravim, isti gospodin zapovjedi gradskim službama i da sa zidova uklanjaju grafite koji govore protiv EU, Srba, homoseksualaca... Ostalo može ostati. Opet, e moj Baldasare!

Spomenimo sada i Baracka Obamu. Onim splitskim ampulicama vjerojatno se nije pucao, ali je izvalio skroz opasan stav. U susretu s predsjednikom Vijetnama Truongom Tan Sangom pohvali ni više ni manje nego Ho Chi Minha. Navodno se nadahnjivao u svome radu Ustavom SAD-a i riječima Thomasa Jeffersona. Navodno. Pobio je milijunsko mnoštvo nastojeći iskorijeniti svako protivljenje Komunističkoj partiji na čijem je čelu bio, naročito vjeru. Osjetili su to dobro i američki uhićenici. Jedan je od njih i bivši predsjednički kandidat John McCain. Naizgled uzalud. Obama i društvo iza njega idu svojim putem. Nedavno su imali i veliko savjetovanje na Filipinima, daleko od očiju. Zaključili su da dosadašnja demokracija nema više smisla. Jedan čovjek i jedan glas, potrošen je stav. Besmisleno je siromašnom i beskorisnom

mnoštvu dopustiti da terorizira pametne i uspješne. Oni trebaju vladati i njima treba dati pravo glasa. Iza svega je stajao, kažu filantrop, George Soros. Rastapao se od brige za ljude i čovječanstvo. Kad sve to imamo na umu, onda lako možemo zaključiti da Barack Obama nije napravio previd. Bliže su njemu neljudske metode Komunističke partije nego li ljudskost koja se nalazi u ljudima oko nas. Pravda bi zaista bila skinuti ga odmah s njegova tako odgovorna mjesta, ali ni ova demokracija nije savršena.

Ne znam jesmo li se odmorili od vijesti o rođenju engleskog princa. Ja jesam, jer ih nisam uopće pratio, tek površno. Međutim, bilo je to dosta da primijetim nelogičnost u ponašanju kraljevske kuće. Nisu govorili o djetetovu rodu, nego o tome hoće li biti žensko ili muško. Uzalud što ostarjela kraljica potpisa zakon da i istospolne osobe mogu stupati u bračnu zajednicu. Pobijedio je staromodni svijet ili, drukčije rečeno, život se opet nije dao. Samo su dvije strane, muško i žensko, dobro i zlo, lijevo i desno..., a sve drugo su truli kompromisi koji nikomu ne će donijeti sreću, nego samo nesreću. Između ostaloga znaju to dobro tzv. zamjenske majke. Siromašne su i bijedno im plaćaju da rode dijete koje je netko naručio, dijete nastalo ne uz pomoć muževa sjemena, nego pomno odabrana i nepoznata muškarca. I dijete im uzimaju čim se rodi. Ne bude li prema očekivanju istospolnih supružnika, onda... Stvar je to za policiju, a meni je žao da se novovjeko ropstvo prodaje pred našim zdravim očima pod krinkom suvremenih dostignuća. Kad ne ustanemo protiv svega toga, i sami smo odgovorni. Svjesni svega članovi parlamentarne skupine država članica OESS-a odbiše deklaraciju o pravima homoseksualaca. Je li došlo vrijeme da se kazaljka počela drukčije vrtjeti? Ne znam,

znam samo da su imali pravo. Budimo uz njih, borimo se rame uz rame, kao ono naši borovnici u Domovinskom ratu. Opet je riječ o nama samima, jedino na drukčiji način.

U REGIJI

Europski dan sjećanja na žrtve totalitarizama burno je prošao kod Hrvata s obiju strana granice. Trenutni hrvatski predsjednik Ivo Josipović izmiješao je i Jasenovac, i Bleiburg, i Ahmiće... izjednačivši tako totalitarizam iz Drugog svjetskog rata sa suvremenom hrvatskom borbom za samostalnost. Nazdravlje! U Herceg Bosni bili su mudriji. Tamo položise kamen temeljac za veliko, možda najveće, groblje mira u Europi. Počivat će tu u kosturnici kosti onih koji su ubijeni u raznim bitkama i na raznim stranama, a ne zna se njihov točan identitet. Križevi će vani označavati ne samo njih nego i one čije se kosti nalaze tko zna gdje, a članovi su hrvatskog naroda. Jednostavno rečeno pruža se ruka pomirenja koja ujedno poziva da se nešto takvo nikada više ne ponovi. S mjesta Bile, gdje će biti spomenuto groblje, širi se pogled prema Hercegovini, Bosni i Dalmaciji. Nekada su se Hrvati tu u blizini krišom okupljali zbog opasnosti od Turaka i slavili sv. misu. Mjesto Misište na to neprestano podsjeća. Tako je to kada puk uzme stvari u svoje ruke, a ne politika koja je pod jakim utjecajem središta moći izvan hrvatskog puka.

Sirijske kršćane ne more ovakve brige. Njih more brige oko pukog preživljavanja. Ustanici, miljenici Zapada, tamane ih kao zečeve. Spomenimo samo dolinu Wadi Al-Nasara. Hladnokrvna masovna i pojedinačna ubojstva prelaze sposobnosti shvaćanja zdravog razuma. Umjesto da se o svemu govori i to odmah zaustavi, Zapad bruji raznoraznim neprovjerenim informacijama koje ustanike

kuju u borce za slobodu i ljudska prava. Pomažu ih na sve moguće načine, od slanja i zveckanja oružjem, do diplomatskim bitkama. Zbog toga i šute kad se takvi usele u dvorac Crac des Chevaliers koji je na popisu UNESCO-ve kulturne baštine. Odatle noću kreću u svoje krvave pohode. Bude li Assad pucao po dvorcu proglasit će ga najobičnijim barbarom. Tako to rade predvodnici na polju borbe za ljudska prava, SAD i Velika Britanija. Njihovi su probitci na prvom mjestu. Kemijski napadi mogli su biti izvedeni u Vijetnamu i na drugim krajevima svijeta, ali u Siriji ne. Tamo su pucali oni, ovamo navodno Assad, iako mnogi kažu da je sve namješteno. Dok su zapadni promatrači u okolici, samo lud čovjek može izvesti kemijski napad. Zapadni mediji na tu logičnost zaključuju da su bliskoistočni tirani ludi, a Assad je jedan od njih. Da bi se regija smirila, treba ga ukloniti. Nije htio milom, mora otići silom. No, Rusi kažu možda. Igra se nastavlja i pratit ćemo kako će se odvijati.

U »regionu« nije tako krvavo, ali to ne znači da iste sile nisu na djelu. Kažu da je Hrvatska ušla u Europsku uniju. No, to nikako da se ugleda u ponašanju hrvatskih političara i medija u hrvatskom narodu. Oni se približavaju šumama i gorama zločinca Tita i njegove zločinačke Komunističke partije. Dan nakon sjećanja na žrtve totalitarizama održaše jugoslavenski dernek usred Zagreba. Potpuno neustavno, što spominju samo neovisni mediji u koje zacijelo ne spadaju oni razvikani u hrvatskom narodu. Orila se pjesma i govori iz zapjenjenih grla kao nekada u zlatna jugoslavenska vremena. Što stariji, što mlađi zanesenjaci pričaše o balkanskoj ljubavi, uz sliku voljenog svog druga Tita i pod svojom voljenom zvijezdom petokrakom, onoj koja se nalazi i na lijepoj kapi par-

tizanki trenutnog hrvatskog predsjednika Ive Josipovića. Derneku se pridruži i Milan Bandić, trenutni zagrebački gradonačelnik. Učini to u skladu sa svojim poznatim stavom ulizivanja svakomu od koga može dobiti glas za ovu ili onu političku stolicu. Međutim, sada je zacijelo prešao crvenu crtu koju nije smio prijeći. Uživio se na Bundeku u ponuđen program, čak ga i platio iako se koji dan prije tužio da grad nema novca. Hercegovci i slični njima ne vole takvo ponašanje. Na Bandićevu žalost puno ih je više od nostalgičara, uključivši i Mesića, na Bundeku. Nešto može popraviti skidanje imena zločinca Tita s jednog od najljepših zagrebačkih trgova, samo ima li on za to hrabrosti? Vrijeme mu je zapitati se komu zvono zvoni.

Puno je toga odzvonilo krajevima koji se još nisu uspjeli othrvati jugokomunističkom plaštu ili to i ne žele. Jučer sam o tome razmišljao dok sam se vozio do Banja Luke. Što je jugokomunizam zahvatio to propada, što je Austro-Ugarska gradila to još ponosno stoji unatoč silnom vremenu i nekada silnoj nebrizi. Dva svijeta koja jednostavno malo toga imaju zajedničkoga. Znam, briga Britance za ovakva razmišljanja. U ulozi slugu zakulisnih središta moći sijali su nesmiljeno ovim krajevima zlo sjeme jugoslavenstva i komunizma. Još i danas to čine. Ali ima i onih koji siju ljepše sjeme. Tako Austrija progovori o novoj regiji ili o novoj europskoj suradnji pod okriljem EU-a. Suradivali bi Hrvatska, Slovenija, Austrija, Mađarska i Italija. Izgleda puno prirodnije od »regiona«. Zemlje su to koje imaju zajedničku povijest, zbog čega u suvremeno vrijeme ne bi imali i zajedničke gospodarske probitke? Mršte se odnarođeni jugokomunisti i jugoslaveni, mršte se skrivena središta moći, kao da su nam bogomdani

skrbnici. Nisu. Čeljad je to koju treba odmaknuti što dalje od sebe. Mi pripadamo srednjoj Europi, nikakvom Balkanu, ovakvom ili onakvom. Uostalom, tamo su nam i roditelji, braća i sestre, prijatelji i poznanici koje spomenuti poslaše na tzv. privremeni rad u tuđinu. Sjećamo li se tih odlazaka? Vrijeme je da se vratimo kući, svojoj regiji.

Uvjeren sam da će »region« pasti kao i mnogo drugoga. Čim dođe na vlast pokaže svoje zločinačko lice i ljudima se stanu otvarati oči. Događa se to također islamistima što raspiruju tzv. arapsko proljeće. Dobivši izbore, kasnije gube glasače. Zaborave, naime, na prijetvornost pa se pokažu onakvima kakvi jesu. No, nije ljudima do zla, oni su okrenuti dobru. Samo, daj pomozimo tom dobru da što prije dođe!

PUCANJ

Svijet se ovih dana zabavlja, ili ga zabavljaju, time hoće li ili ne SAD, sam ili sa saveznicima, krenuti na Siriju i, Bože moj, pucnjem joj donijeti demokraciju, kako kažu. Okrutno rečeno, ali ni stvarnost nije nimalo bolja. Navodno tamo ništa nije išlo kako je trebalo. Kršćani su živjeli u miru, država ništa nije dugovala MMF-u, stara civilizacija živjela je svoje današnje dane. Oporba je mislila drukčije pa se osokoljena iz inozemstva okrenula protiv takva stanja. Pritekli su joj u pomoć sanjari sa svih strana, oni što bi htjeli imati svoje kalifate, šerijatske države i slično tomu. Jedni od prvih koji su se našli na udaru jesu kršćani. Pobijedi li oporba sa svojim saveznicima, ne samo da trebaju spremati prtljagu, nego je bolje da ih i ne zateče na sirijskom ozemlju. Prošli su događaji to potvrdili. Strahoviti zločini, koji nadilaze ljudski mozak, počinjeni su nad kršćanima, jednako tako i na drugima koji se ne sviđaju oporbi. No, o svemu se tome šuti, odnosno šute zapadni, demokratski mediji. Drugi govore. Tako ovih dana ozbiljno dovedoše pod znak upitnika već poznatu nam priču o uporabi kemijskog oružja. Navodno, uporabile su ga vladine snage još prije, u novije vrijeme čim su došli promatrači UN-a, pa onda kad su bili pri kraju posla, i to pucnjem po dječjem igralištu. Strašno da strašnije ne može biti. Ali, proviriše iz svega prsti saudijskog princa, onoga što se bori na strani oporbe. Sami oporbenjaci svjedoče što im je i kada davao. Vidjet ćemo kako će ova priča ići sljedećih dana. Ne bih sada više o tome, ali bih se svakako priključio pozivu pape Franje da se 7. rujna posti i moli za mir u Siriji i svijetu. Nije on

dobio Nobelovu nagradu, vjerojatno ju ne će ni dobiti, on samo odgovorno služi svome pozivu. Zna da se ratom izaziva drugi rat i tako u nedogled. Barack Obama, dobitnik Nobelove nagrade za mir još na početku svoga mandata, tako ne misli. Njemu se puca, svejedno što dokazi na kojima to temelji nisu čvrsti. Takvi nisu bili ni u Iraku, ni u Libiji, pa su svejedno pucali po matrici: ocrni i udri.

Jedna druga vrsta pucnja zgranula je ovih dana hrvatski puk. Ubio se Zvonko Bušić. Više od tri desetljeća proveo je u zloglasnim američkim tamnicama, ali ga to nije slomilo, slomio ga je život u ovakvoj današnjoj Hrvatskoj. Iz poštovanja prema njemu i njegovoj obitelji čini mi se da nije vrijeme previše sada o tome razglabati, jedino možemo dopustiti da nas to potrese kao krik i da počnemo mijenjati svoj odnos prema domovini koja je jedna jedina. No, kako su stvari pošle, Bušićev krik nije dopro do ušiju svih. To su oni kojima je jugoslavenska namisao nešto lijepo što im se moglo dogoditi u životu. Takvi o Bušiću ovih dana govore kao o čovjeku prema kojemu su mišljenja podijeljena. Za jedne je borac za slobodu, za druge terorist. Onaj tko o svemu tome nešto zna prisjeća se da je ona bomba koju su Bušić i njegovi postavili bila prava, samo joj namjera nije bila ubiti, nego prestrašiti. Policiji su sve potanko objasnili, Bušić se sam ponudio da je onesposobi, uzalud. Netko je poslao policajce da sve učine nestručno, i za posljedice znamo. Vodeći američki mediji vrištali su o hrvatskom terorizmu, a tako je vođen i čitav sudski postupak. Kad se poče klimati Jugoslavija, Baker dotrča u Beograd i podrža je, samo neka pucanje bude brzo gotovo, da se ne uznemiruje zapadna javnost. Sve se ovo slučajno događalo? Vratimo se još mrvicu Bušićevu pucnju. U isto vrijeme dok su mediji u

hrvatskom narodu o tome izvješćivali, izvješćivali su i o Nelsonu Mandeli. Nigdje nisu spominjali da su mišljenja oko njega podijeljena. A on je, između ostaloga, osnivao i militantne skupine koje su se oružjem trebale boriti... Nisu stvari očito onakve kakvima nam se prikazuju. Možemo im naravno vjerovati, samo tada smo odgovorni i za sve ono što iz toga proiziđe. Slijedom takve misli zapitajmo se koliko smo sami sukrievci za Bušićev pucanj? Koga smo ovih godina birali da nas zastupa i vodi? Koje medije rabimo i time pristajemo uz njihovo prikazivanje stvarnosti? Imamo li hrabrosti za ova i slična pitanja ili ne? Tu je još i oko dvije tisuće branitelja koji su se ubili zbog sličnih razloga kao i Zvonko Bušić. Pomolimo li se barem nekada za njihovu dušu? Znam, stara pitanja, ali dostatne odgovore još nismo pružili.

Ako bi se pitalo određene u Francuskoj, njima je svejedno kada je riječ o molitvi. Zapravo žele uništiti i svaki spomen na nju. Zbog toga revno spravjuju sa zemljom crkve koje su u posljednje vrijeme ostale bez vjernika. Njima je to kao trgovačko središte, nema kupaca i nije više potrebno. Sad, što se netko tu krstio, primio prvu pričest i sv. potvrdu, vjenčao... njih baš briga. Samo neka crkva nema, pa imale i umjetničku i povijesnu vrijednost. Dani Francuske revolucije vraćaju se na mala vrata. Tada je krvi bilo do koljena, iako je govorila da donosi slobodu, bratstvo i jednakost. Nastavila je tako do današnjih dana. Pucalo se na sve strane, u ime viših ciljeva. Patili su i pojedinci i narodi, osnivali su se sudovi, poput ovoga haškoga, da sve zabašuri i prikaže u drugom svjetlu. Novi svjetski poredak jaše poput onih jahača Apokalipse.

Herceg Bosna dobro zna što se zapravo događa. Progonili su je u ratu, progone je u miru. Klevete su jedno od

jačih oružja, zapravo one pripremaju teren za onaj ubojiti, završni pucanj. Tu je i strah ili prijetnja. Zbog njih službena hrvatska vlast s druge strane granice nije smjela nazočiti 20. obljetnici Herceg Bosne. Uzalud što je ona branila i obranila Hrvatsku na ovim stranama njezine granice. Pritekla joj je u pomoć još tamo od Vukovara, onda kada je bila goloruka i unatoč tomu krenula zaustaviti tenkove u Pologu da ju ne idu razarati i uništavati. Sve su to oni na vlasti i u oporbi u strahu zaboravili. Nije, naime, jugoslavenska namisao nestala iz glava određenih naših vrljih političara. Tako se i moglo dogoditi, spomenimo samo najsvježiji primjer, da Milan Bandić samo dan nakon proslave Europskog dana sjećanja na žrtve totalitarizama slavi s onima koji su te žrtve prouzročili. Bi to usred Zagreba, na Bundeku, usred onoga Zagreba gdje se i dalje kao ime jednog od najljepših gradskih trgova kočoperi ime zločinca Tita. I ne daju ga Bandić i ostali skinuti. Ipak, mislili oni što mislili, mi ćemo u Ljubuškom u sljedeću nedjelju, 8. rujna, kroz gradsko središte dostojno na vječno počivalište ispratiti 61 žrtvu komunističkog zločina. Pokrit ćemo ih hrvatskom trobojnicom i stati uz njih kao uz slobodne ljude. Bit će to naš pucanj u nepravdu, pucanj u zločin, pucanj u sve one koji ga podupiru, pucanj u naše bolje sutra. Tko, naime, ne oslobodi svoju prošlost, nema ni slobodnu sadašnjost, a o budućnosti da i ne govorimo. Znaju to Vukovarci pa se ovih dana bune protiv uvođenja ćirilice. Nisu oni protiv određenih hrvatskih manjina, ali jesu protiv kopanja po još svježim ranama. Oni s druge strane na ćirilici su pucali po Vukovaru, a danas se na ćirilici rugaju hrvatskoj žrtvi. Trenutna hrvatska vlast tuče prosvjednike protiv svega toga, ali ne tuče ili privodi mučitelja sina majke koja ga je prepoznala u nekoj državnoj ustanovi. Na djelu je sukob domolju-

ba i odnarođenih skupina. Uvjeren sam da će pobijediti ovi prvi, jer istina je na njihovoj strani. Samo, trebaju biti ustrajni, i sada i do vijeka.

SURADNJA

Na sreću, nije padao snijeg, a ni kiše nije bilo. Samo hladno, kako po tijelu, tako i u duši od njihova shvaćanja demokracije. Naravno, riječ je o prošlom referendumu za brak kao zajednici između muškarca i žene. Padale su šale na taj račun dok se strpljivo satima čekalo u redu. Tamo, u Mostaru. Trenutna neokomunistička vlast odredila je da Hrvati iz Herceg Bosne mogu glasovati samo na sljedećim mjestima: Sarajevo, Banja Luka, Tuzla, Mostar. Izuzevši ovog posljednjeg, sve mjesta krcata Hrvatima, da budemo ironični. A gužva bi samo u Mostaru, iako ne onakva kao u onih blistavih prvih 10 godina kada je Tuđman predvodio svoj narod. Poslije dođoše neki drugi što bi nas silom mijenjali, kako se nedavno izrazi trenutni predsjednik hrvatske Vlade Zoran Milanović, i gužve prestaše. Vlast ostade sama. Sada joj se to jasno poruči. Svakomu je jasno, samo ne njoj da su muškarac i žena oduvijek tvorili obitelj. Ljudi su izišli na referendum čudeći se da o nečemu takvom uopće moraju glasovati. I poslaše neokomunističku vlast u ropotarnicu povijesti. Ovo je zaista njihov kraj. Draže im je surađivati s tajnim središtima moći po svijetu nego sa svojim narodom. Pa neka im bude.

Posebna su priča bili mediji u hrvatskom puku tijekom ove pripreme za referendum. Kad bi im čovjek vjerovao, pomislio bi da zagovaratelja i protivnika braka kao zajednice muškarca i žene ima više-manje jednako. Jedino su protivnici napredniji, jer nas vode u nekakvu suvremenost. Tu udicu rado su progutali i određeni mediji na

Zapadu pa su izvijestili da se Hrvatska duboko podijelila. Zasipali su nas svojim dubokoumnim raščlambama. Neki drugi nisu bili takva mišljenja, ali se njihov glas slabo čuo zbog zaglušne buke koju su stvarali ovi prvi. Onda dođe uskraćivanje akreditacija za praćenje rezultata izbora u stožeru »U ime obitelji«, onih koji su bili »za«. Jasnno razlučiše perjanice halabuke od ostalih. No, ne dadoše se ni oni tako lako. U pomoć im priskočiše oni koji su nastojali biti uštirkaniji u govoru »protiv«. Stadoše na njihovu stranu. Bolje bi im bilo da su mirovali. Svima su bjelodano pokazali da nas neprestano medijski reketare. Nema među njima poslovnog natjecanja, nego mafijaškog kartela. Svi su isti samo su područja podijeljena. Pridruži im se i Hrvatsko novinarsko društvo te neko Hrvatsko vijeće za medije. Svima je u ustima najčešće rabljena riječ »fašizam«. Da su imalo demokratski raspoloženi i da svoje stavove ne svaljuju na druge, onda bi progovorili koju o Velimiru Bujancu. Taj čovjek čami u tamnici. Prije nego što mu je išta dokazano, oni su ga osudili. Jer, nije iz njihova tabora, iako je novinar. Čak i da bude kriv, ne mogu se tako prema njemu odnositi. Morali bi mu priskočiti u pomoć da dođe k sebi i okani se loših djela. Međutim, rekosmo, nije iz njihova tabora. To su drugovi koji su se obrazovali na primjeru Staljinove razbojničke družine, a kada zagusti onda se bježi u šumu. Njima je suradnja na izgrađivanju boljeg društva nepoznata stvar. Oni surađuju samo sa samima sobom, odstranjujući usput one svoje koji to dobro ne shvate.

U svezi s referendumom oglasilo se i Europsko rabinsko središte. Slažu se da je brak zajednica muškarca i žene te prosvjeduju protiv onih koji to u Hrvatskoj proglašavaju fašizmom. Tako jednostavno i tako jasno. Tre-

ba li jasnije? Protivnicima očito treba. Oni za ovo jednostavno ne haju. Korisnike svojih usluga ne obavješćuju o ovom stavu i nastavljaju tvrdoglavo svojim putem. Prešli su sada i na slikovno uvjeravanje. Sve vrvi od svastika, uzdignutih ruku, kao da mjere kukuruz, i sličnoga. Zgražaju se da dvije trećine Hrvata te građana i građanki, jer nismo svi Hrvati, misli isto. Te je, naime, ujedinio zov slobode, zov demokracije. Budućnost su države koja se zove Hrvatska. Oni međusobno počinju surađivati još više nego do sada. Zbog toga treba reći hvala onima koji su glasovali »protiv«. Vratili su nas razmišljanju o prirodnim vrijednostima i učvrstili u našim stavovima. Na svoj način učinio je to i Predrag Raos. Za desetak minuta svoga performansa, ponašanja koje ljevičari tako vole, uspio je razgoliti sjaj i bijedu onih pisaca koji se samouvjereno nazivaju »moralnim vertikalama«. Pokazali su se zadržima i nedemokratičnima, s govorom mržnje na usnama. Naravno da sam ne bih učinio nešto kao Raos, ali on je njihov član pa neka to srede s njim. Valjda im ne će pomagati Vesna Pusić, trenutna hrvatska ministrica vanjskih poslova. Ona je žestoko bila protiv, kao i uvijek kad je nešto vrijedno u pitanju. Sjetimo se samo njezine rečenice da je Hrvatska napala BiH. Što to činjenice i zdrava logika opovrgavaju, baš nju briga. Ona surađuje s nekim drugima, a ne sa svojim narodom. Ova hrvatska pobjeda na referendumu njoj je zapravo velika pljuska. Morat će se opravdavati pred svojim gospodarima zbog slabo obavljenog posla. Slušao sam je koju minutu nakon službene objave ishoda referenduma. Batrgala se u pokušaju da očit poraz proglasi pobjedom, kakvom takvom. O žalu zbog gužve u Mostaru, ništa, kao i o nikakvoj posjećenosti biralištima tamo u Sarajevu, Banjoj Luci i Tuzli. Za nju su Hrvati s druge strane granice nepotreban teret,

oni koji smetaju da se Hrvatska pretvori u utvrdu građanstva, kako ga ona shvaća. Po svemu sudeći, nismo te sreće da je pohodi obraćenje. Ne bi to bilo loše, da progovorimo u duhu došašća. Kažu da se obratio i jedan Napoleon Bonaparte, mogla bi i ona. Ne znam zbog čega, samo još to nije slučaj.

»Bio je ovo tužan i besmislen referendum«, izusti Zoran Milanović. Tako on svojim građanima. Da mu povjerujemo? Ne bi bilo dobro. U Belgiji su vjerovali svojim političarima pa je sada u njihov parlament upućen prijedlog zakona, koji će najvjerojatnije proći, po kojem se može eutanazirati i djecu. Dok ne navrše određenu dob, ne mogu kupiti ni alkohol ni cigarete, o vozilu i njegovom upravljanju da i ne govorimo, ali mogu odlučiti o svome životu. Ispravno, nema što. Sreća da ne živimo u slobodoljubivom Londonu, jer o ovome ne bismo mogli govoriti na ovaj način. Tamo su zabranili jednoj kršćanskoj radiopostaji objaviti sljedeće: »Ispitivanje javnog mnijenja pokazuje da je više od 60 % praktičnih vjernika diskriminirano na radnim mjestima. Istinski nas zanima prikupiti vjerodostojne podatke da bismo obavijestili javnost i tako pokušali učiniti društvo pravednijim. Nazovite nas, ako ih posjedujete.« Ovo je ocijenjeno nedopustivim političkim činom. Sprječavanje diskriminacije kršćana, dakle, i poboljšavanje društva nedopustivo su političko djelovanje. Na zdravlje! Stav baš kao u medija u hrvatskom narodu. Očita zajednička suradnja.

Osim obrane zorne činjenice, ovaj je referendum posluzio i za to da ljude ohrabri, da im otvori oči, da im dadne primjer koji se može slijediti. Na pomolu je nova hrvatska zora. Osim rada na njoj, za nju se treba već sada početi moliti. Nije dobro da to bude u posljednji trenutak

kao za ovaj referendum. Samo je s Bogom prava sloboda i dostojanstvo. Sve ostalo je obična ljudska krhkost. Suradujmo svakoga trenutka s njim da ne bismo lutali i gacali po blatu što ga neprestano bacaju pred naše noge.

EUROPSKI DAN SJEĆANJA, S OVE STRANE

Prije koji dan čitao sam da bi za Europu bolje bilo da je u nju ušla Jugoslavija, a ne da se raspala. Stresao sam se. Kolika bezdušnost. Najprije su nam zakulisna središta moći uvalila neljudski komunizam, a sada bi da se ponovno vratimo u njega. Ne, ne ide. Mi hoćemo slobodu i nesmetan rast. U nečemu griješimo?

Vrijedi ovako romantičarski postaviti stvari u trenutno božićno vrijeme. Bog je jednostavno došao na svijet, baš onako romantičarski, tamo u nekoj štalici izvan grada. Ugledni, bogati i moćni bili su, pak, u gradu. Gostili su se i podsmješljivo gledali na druge oko sebe. Oni su bili viša rasa, uspješni, a ne kao taj ljudski ološ. Njima su dolazili isti takvi, a Isusu su došli pastiri, čeljad posve obična i bez bilo kakva društvenoga utjecaja. Tu očitost razbiše jedino tri kralja iz dalekih zemalja. Zvijezda ih je povela k Isusu i oni su je slijedili. Imali su sve, kao i oni malo prije spomenuti u gradu, čak i više od njih, ali se nisu dali time smesti. Tražili su nešto više i to našli u naoko običnu djetetu, tamo kod zadnjeg društvenog sloja.

Međutim, dijete nazvano Isus promijeni povijest. Jednoga dana u liku odrasla čovjeka stade propovijedati ljudima. Počeše grnuti za njim. Jedni zbog neviđenih stvari koje čini, drugi zbog onoga što je preokrenuo u njihovu životu. Ovi posljednji ostadoše najuporniji. Čak i onda kada su oni s početka priče ubili Isusa razapevši ga na križ. Bio im je dozlogrdio svojim obraćanjem ama baš

svakom čovjeku i to su smislili prekinuti. Uostalom, tko je on? S kim je povezan? Koliko mu je bogatstvo? Kakav utjecaj ima u društvenim odnosima ne uzmemo li u obzir tu svjetinu koja kao mahnita ide za njim? Ne može to tako, ozbiljno moramo pristupati stvarima.

Stjepan je bio jedan od onih koji je svoj život posvetio širenju nauka Isusa Krista razapeta u Jeruzalemu zajedno s dvojicom razbojnika. Remetio je time društveni mir koji se nastojao uspostaviti nakon Isusova smaknuća. Opominjali su ga, nije vrijedilo. I onda su ga kamenovali. Učinio je to, kažu, narod. Na jednom od jeruzalemskih vrata, da je sve očito i bez mrlje. A skrivena je poruka bila da to bude opomena, beskompromisna, krvava. Stjepana kršćani upisaše kao svoga prvoga mučenika, njih, pak, povijest upisa kao...

Gotovo dva tisućljeća nakon ovih događaja europske države mic po mic stupiše u savez. Slavilo se i slavi se to na sve strane. U međuvremenu propade i komunizam. Ostade samo u nekim ljudskim srcima dok ga države s gađenjem otresoše sa svojih leđa. I poče govor o mučenicima. Komunizam ih je proizvodio kao na tekućoj vrpici. Međutim, iako bez države, smisli i dalje ostati u ljudskom društvu. Preoblikova svoj govor i nastavi istim putem. Ali ni drugi nisu mirovali. Ukazivali su na njegovu zloćudnost. Plod toga bi rezolucija o Europskom danu sjećanja na žrtve totalitarnih režima (nacionalsocijalizma, fašizma i komunizma). Trebao bi se u svim europskim zemljama obilježavati 23. kolovoza, malo, dakle, nakon Velike Gospe od koje su posudili, kažu, one zvjezdice na europskom stijegu. Stranke komunističkog nasljeđa sve to ne podupiru. Uzalud. Povijest je udarila komunizmu pravi žig.

U hrvatskom narodu s obiju strana granice zarobljeni komunističkim dogmama ovo nastoje nekako izvrdati. Zli su drugi, oni su radili u ime naroda. Zbog toga komunističke zločine na sve moguće načine nastoje relativizirati. Očit je primjer sa zločinima počinjenima u Sincu i zločinima počinjenima u Vrgorcu, o čemu se u posljednje vrijeme ne stišava priča u hrvatskoj javnosti. Ponovimo: iznenada su došli, na brzinu otkopali masovnu grobnicu, posmrtnu ostatke prenijeli na groblje i gotovo. Tko poslije može reći da nisu istraživali jugokomunističke zločine? Ma, uredno će oni to navesti u dostignućima svoga posla. Riječ je o Ministarstvu branitelja. Sad, kakve veze imaju naši hrvatski branitelji iz Domovinskog rata sa zločinima jugokomunista iz Drugog svjetskog rata i poraća, neka je druga priča. Prigovore, koji bi i te kako voljeli da ne budu u pravu, u medijima nazvaše manipulacijom. Uredno sami o sebi rekoše da postupaju po najboljim svjetskim kriterijima. Ne ulazeći u raspravu o primijenjenim kriterijima, ostade u zraku visjeti pitanje jesu li u Vrgorcu posmrtni ostatci privremeno pokopani, kako se kaže u službenom priopćenju nakon iskapanja, ili su doista pokopani, kako se opet službeno kaže u medijima. Kao posebnu mjeru dostojna odnosa navede se i da su im položili cvijeće i zapalili svijeću. Zanimljivo. Možda bi to odgovaralo kakvom bezbožnom jugokomunisti, ali katolicima nipošto ne odgovara. Oni su očekivali da se svećenik pomoli prije nego što se imalo dirnulo u masovnu grobnicu i da nakon svega, što može trajati mjesecima i godinama, dostojno budu pokopani opet uz nazočnost svećenika, podrazumijeva se i puka Božjega. Oni to, rekosmo, preskočiše. I tako prekršiše rezoluciju o Europskom danu sjećanja. Ona, između ostaloga, predviđa da se države suoče sa zločinačkom komunističkom prošlo-

šću, da se izrazi suosjećanje, razumijevanje, sućut obiteljima žrtava. Umjesto toga dobismo neobjašnjivu brzinu i maglovito obećanje o identifikaciji žrtava. Pritom se ništa ne reče u čemu su žrtve pokopane, ako povjerujemo u to da su im posmrtno ostatke zaista razdvojili, jer javnost ničemu nije nazočila. Jesu li to one crne vreće u kojima su bili polagani nakon vađenja? Ili su im možda priskrbili limene sandučice uobičajene za ovakve slučajeve? Što je s predmetima koji su pronađeni? Zna li se kojem tijelu koji predmet može pripadati? Je li itko vodio brigu o tome da na temelju pronađenih tragova u masovnoj grobnici pokuša odgonetnuti što se tu stvarno dogodilo? Nije ovo ništa posebno, uobičajen je to način postupanja u ovakvim slučajevima. I još mnoga pitanja počinju izvirati kad se čovjek upusti u ovu problematiku. Ona su opravdana, za razliku od toga tko sve podupire kopače i po kakvim, navodno, kriterijima oni kopaju. Može li Ministarstvo branitelja na njih odgovoriti djeci koja tada ostadoše bez roditelja, a danas su, hvala Bogu, još živa i ovog Božića razmišljaju o boli koja im je prouzročena umjesto o radosti koju su provela s njima?

Isus Krist nije mrzio svoje protivnike, ali se isto tako nije ni sklanjao s puta. Ostao je dosljedan do kraja. Tim svojim naukom promijenio je duše mnogih, čak i onih koji su mu bili protivnici. U svjetlu toga što će se dogoditi s jugokomunizmom? Hoće li on nas uvjeriti u svoju tešku magluštinu ili će se istopiti na našem suncu? Postupak je očito u tijeku, ja sam uvjeren u Isusovu pobjedu. Ali onu koja oslobađa, ne onu koja poražava protivnika.

UKRADOŠE

»Drug nam Tito pokupio žito, sad se vrza oko kukuruza«, glasi jedna od pučkih pjesmica u ona huda poratna vremena kad je KPJ bila na vrhuncu svoje moći. Svu su vlast imali u svojim rukama. I nemilosrdno je primjenjivali. Zakukale su mnoge majke. Tako je, na žalost, sve do danas. Oni nisu otišli. A trebali su. Zbog toga je Hrvatska siromašna i gladna, jednostavno ucjenjiva. Baš onakva kakvu oni žele. Jer devedesetih godina, kad se bio boj za slobodu, oni su bili boj za svoje bolje sutra. Nastojali su se što bolje usidriti u novoj vlasti. Ona, pak, zbog rata nije mogla provesti lustraciju i skakavci su pojeli devedesete i godine poslije njih. Tuđman i oni koji su išli za njim dobili su državu, oni su zadržali vlast. Pravedno?

Aktivistkinje Femena polugole su nasrnule na oltar katedrale u Kölnu tijekom božićne polnoćke. Mirnim, pobožnim ljudima ukrali su božićnu radost. Mediji u hrvatskom narodu nisu osudili taj čin. Za njih je to prirodno. Tko je vidio slaviti tamo nekog Isusa!? A da su tako nasrnuli na kakav masonski hram uši bi nam probili vapajem za tolerancijom, demokracijom itd. Umjesto svega nariču za drugaricama u Rusiji koje su napravile nešto slično pa ih Putin poslao u Sibir. On je diktator, a one zastupnice ljudskih prava. Tako to rade mediji kad se prodaju za Judine škode. Sva sreća da su se kršćani ipak u posljednje vrijeme trznuli pa sam o svemu saznao preko jednog portala koji nije kršćanski, ali koji jest nastao na kršćanskim temeljima. On se toga ne stidi, kao što se Europska unija stidi svojih kršćanskih korijena. Ne bi se ni ona stidjela

da se drži demokracije i ćudoređa. Umjesto toga dala se upregnuti i sad je slijepa sluškinja nesavjesnih tipova koji su se iznimno obogatili na prljav način.

Znam, svijet sve više nalikuje na Srednji vijek kad su postojali vrli plemići i prljava svjetina. Oni prvi imali su bogatstvo i moć, ovi su drugi radili da ih imaju što više. Ali zalaganjem kršćanstva sve se preokrenu. Ljudi se izbaviše iz toga ropstva. Zbog toga taj Srednji vijek bi nazvan mračnim, a današnje mračno doba prosvijetljenim. I poče prštati glazba na sve strane. Dogodi se i Woodstock. Često se u medijima pojavi hvalospjev njemu u čast. Kao, tada je počela povijest. Stvarnost bi posve drukčija. Središta moći iz sjene provodila su svoj pokus. Na farmu su doveli nekoliko stotina tisuća mladeži. Vozila su ostavljena desetak kilometara od nje. Počela je kiša. Glazba je treštala. Blata je bilo do koljena. Droge, LSD-a, koliko hoćeš. Pokus je išao svojim tijekom. Danas smo tu gdje jesmo. Snowden nam je malo otvorio oči, ali oni će nam ih nastojati zatvoriti, ne bojte se.

I kod nas se ovih dana obavlja neviđen pokus. Već smo govorili o tome, ali oni nikako da stanu. Počeli su sad, kao, podizati spomenike jugokomunističkim zločini-
ma. Radi se o trenutnoj hrvatskoj vlasti, da ne bude zabu-
ne. Naoko sve je u redu. Ta zaista su jugokomunisti činili
zločine. Međutim, ovakav način samo je mazanje očiju.
Istina se toliko probila da više ne mogu reći da jugoko-
munisti nisu činili zločine. No, može se prikriti sam zlo-
čin. A i Europska unija je pritisnula svojim zahtjevima.
Zbog toga iskopaš kosti žrtava na što brži način i što brže
ih negdje zbaciš. Poslije postaviš spomenik koji zapravo
služi kao gromobran za tvoj rad, a ne kao dostojanstvo
žrtvi. Profesionalna ruka na djelu. Krade obiteljima cjeli-

nu istine. Te žrtve netko je pobio, uz te su se žrtve nalazili određeni predmeti, način na koji su pokopane kazuje što se događalo u njihovim posljednjim trenutcima, njihove kosti vape ponovno pripadati svomu tijelu i po mogućnosti biti nazvane imenom i prezimenom, zaslužili su i da ih se dostojno pokopa uz molitvu svećenika. Ali od svega toga ništa. Ukradeno. Zbog toga je mjesni župnik don Stanko Smiljanić u Sincu imao pravo što nije došao na ovaj igrokaz, kao i mjesni biskup don Mile Bogović. Nisu došli ni članovi obitelji ubijenih, kao ni mještani. Oni, časni ljudi, trebali su poslužiti nečasnoj radnji. E, ne ide to tako, drugovi dragi.

Što se može, i meni su ponešto ukrali. Školovanje, braću i sestre razasute diljem svijeta umjesto da kod kuće zarađuju svoj kruh, mjesece provedene u njihovoj vojsci... Ali bilo je drugima i gorih stvari pa se ne želim žaliti, samo spominjem da mlađi naraštaju stječu znanje što je bilo, moglo bi se reći, jučer. Ne bi smjeli nasjesti na ponovno oživljene jugokomunističke namisli. To su one namisli koje između ostaloga vrište da je Hrvatska pokradena, a zapravo se dogodilo sljedeće. Prije nego što je došla demokracija, sve su držali u svojim rukama. Kad je ta demokracija došla, nešto je ipak uspjela ugrabiti, ostalo je nastavilo životariti u njihovim uzama. Imali su prave informacije, bili već na odgovornim mjestima i nije im tako teško bilo vući, za njih, prave poteze. Zbog toga sve dok stranka koja ih je naslijedila, SDP, ne položi račun hrvatskom narodu, tom narodu ne će biti dobro. I ispričati bi se trebala, pokajati... ima tu dosta toga.

Što će biti, teško je reći. Na nama je boriti se i uvijek držati svoje vrijednosti unatoč svemu. Nekada ćemo imati i neočekivane saveznike. Nedavno su to bili oni iz

Facebooka. Opomenuli su tzv. Građansku akciju zbog govora mržnje prema vjernicima. Zar treba ponavljati da razvikani mediji u hrvatskom narodu o tome nisu izvijestili. Za njih bi sve bila vijest da je bilo suprotno. Oni su, naime, na istom zadatku. Krađu nam sadašnjost, krađu prošlost, a htjeli bi i budućnost. Budimo poput svećenika i biskupa, bližnjih i puka pobijenih u Sincu. Jasno i glasno rekli su: »Ne!«

SPUSTILA SE GUSTA MAGLA

U zadnje vrijeme sve češće pišem o maglama. A sada namjeravam, čini mi se, prvi put o gustima. Pale one iznad Slavonije, iznad Zagreba (ah, da, to se ne smije), iznad Pule, iznad Splita, iznad Mostara, iznad Sarajeva... Nema nam druge nego ih razgrtati ako mislimo dočekati sunce.

Po nekim medijima sve je jasno, samo ti tamo desničari kvare veselje. Najzanimljivije ih je bilo pratiti tijekom potrage za Kristinom Ćurković. Portal Index samo što ne napisa da joj tako i treba, jer je zadržta desničarka, koketira s ustaštvom, izvodi neke bijesne performance itd., itd. Usprotivi mu se žestoko portal Dnevno. Ali na onoj inačici namijenjenoj za Hrvatsku. Inačica namijenjena Srbiji potpuno je nešto drugo govorila. Kristina je bila ustašica, bez navodnika, te nitko i ništa. Inačica, pak, namijenjena BiH naoko je bila neutralna. »Ne bi se štel mešati«, rekli bi Zagorci. Neka, tako treba, »region« je pred vratima pa moraš uhvatiti vlak, odnosno voz. Inače propadoše velike namisli bezveznih tipova.

Ne proslavi se ni Aleksandar Stanković, najbolji novinar na Balkanu, ili tako nešto, ne bavim se toliko time, zanimljiviji su neki drugi društveni krugovi. Primio u svoju emisiju Nedjeljom u 2 Željku Markić, najupečatljiviju ličnost udruge U ime obitelji. I sav se raspoglasao. Pokazat će on njoj što je napredan dečko. Pjena mu je vrcala na sve strane. Ona je bila smirena. Što se može, pripada onim tamo konzervativcima. Kao takva cijeni drugu osobu, cijeni drugo mišljenje, ali nadasve cijeni činjenice. One

debelo govore protiv Stankovića i sličnih. Nije život na ovoj zemlji besprizornost, kako to oni misle, nego ljepota ulivena u krhku posudu ovozemnosti. Možda će to nekada shvatiti i pokajati se. Veliki Émile Zola jest. Svoj spisateljski život provodio je napadajući Crkvu i ono što je lijepo i uzvišeno u čovjeku. Slavili su ga na sve strane. Međutim, zdravlje mu je jedanput krenulo nizbrdo. Nakon nekog vremena Bog ga je čudesno izliječio. Zola je bio pošten i priznao tko je bio i što je redio. Posvjedočio je da je 30 godina proveo kao član Velike lože Francuske, a 20 godina kao viši svećenik i najviši majstor lože, osnivač reda slobodnih zidara u Egiptu... Naravno da se toga odrekao. Preobrativši se ili pokajavši počeo je pisati sasvim drukčiju vrstu književnosti. No, prerano je otišao Bogu na konačno smirenje. Povijesni znalci kažu da su ga masoni ubili, na svoj tipičan način. Nisam povjesničar pa ne znam je li tako, ali znam da u knjigama nema ovog njegova zadnjeg razdoblja života. Jednostavno je izbrisano. Zola je samo otpadnik od kršćanske vjere i ništa više. Logika nam svima, dakle, kaže da tu nešto smrdi. Što?

Zoran Vakula, naš hrvatski meteorolog, zacijelo ne bi rado odgovarao na ovakva pitanja. Njega su privodili i zbog manjeg razloga. Prošlog mjeseca studenoga teretili su ga za širenje rasne, nacionalne i etničke mržnje zbog vremenske prognoze u kojoj je nagovijestio spuštanje guste magle iznad Zagreba s horizontalnom vidljivošću od 50 metara u zadnjem tjednu studenoga. Došli milicajci, drugovi u plavom, oprostite policajci, po njega. Prepoznali ustaštvo. Nisu prepoznali jugokomunizam u prijašnjim riječima trenutnog hrvatskog predsjednika da je lije-pa kapa partizanska, nisu prepoznali njegovo koketiranje

s tim totalitarizmom kojega je Europa osudila i nisu ga priveli. Partizani su mogli biti saveznici s mračnim totalitarizmom komunizmom, ustaše nisu mogle biti saveznici s mračnim totalitarizmom nacionalsocijalizmom, nacionalnom inačicom internacionalnog komunizma. Zanimljiva logika trenutnih hrvatskih političara na vlasti koji se svakim danom sve više i više doimlju kao da trapaju u zaista gustoj, gustoj magli. Ili smo to mi kojima su oni posijali tu maglu?

Dobar sijač magle očito je i Ivan Grujić kojega časni biskup Mile Bogović javno nazva pukovnikom Udbe u prigodi otvaranja spomenika jugokomunističkim žrtvama u Sincu. Bilo mu čudno da jedan takav otvara spomenik onima koje su njegovi ubili. Grujić, pak, odvrati da nije pukovnik Udbe i da će tužiti biskupa Bogovića. I što sad? Ode biskup na sud da konačno bude osramoćen jer stalno naginje udesno. Nikako da shvati, između ostaloga, da ono što Grujić i Matić rade nije ni na kakvoj svjetskoj razini, nego čista balkanska posla koja čovjeka uvjeravaju da ne vidi ono što zapravo vidi. Hoće li, dakle, doskočiti tome Bogoviću i njegovim maglama? Čini mi se teško. Oni kojima nije dosadno kopati po internetu mogu pronaći da je Grujić svojedobno svjedočio na haškom sudu. Tamo je priznao da je u strukturama Udbe još od 1972. Počeo je od najniže stepenice, kako kaže, i popeo se do onih najviših. Specijalnost su mu postali obavještajni i kontraobavještajni poslovi. Mislimo li da to znanje nije i sada iskoristio? Možda on stvarno nije pukovnik Udbe, i tu je naoko u pravu, jer se ta stuba drukčije zove u Udbi nego u vojsci, ali koja razlika? Isto tako često je u medijima bio nazivan upravo pukovnikom Udbe i nikada to nije opovrgao. Tako je ta stvar o njemu kao o javnoj osobi

postala općepoznata. Naravno, ni sudjelovanje u hrvatskoj vojsci nije to prebrisalo. Na stranu je li se tamo uključio dragovoljno ili silom prilika, pod utjecajem onoga što se dogodilo Ceaușescu i njegovoj Eleni u Rumunjskoj. Strah je gadna stvar. Nekako mi se čini, da je sve bilo dragovoljno, vladao bi se poput Željka Kekića, čovjeka koji je, između ostaloga, s drugima nadzirao Antu Kovačevića. Progledao i na kraju se ispričao dotičnom. Sada je pokajnik, u onom kršćanskom smislu te riječi, barem tako Kovačevićeva knjiga svjedoči.

I dok se mi ovako naganjamo s našim udbašima ili neudbašima, pukovnicima ili pokajnicima, u svijetu kršćani sve više i više trpe. Ovih Božićnih dana na um mi ponovno posebno padaju kršćani u Svetoj Zemlji i Bliskom istoku. Sve ih je manje. Neki predviđaju da će ih nestati do kraja ovoga stoljeća. Činjenice idu tome u prilog. Sirija, Irak, Libanon... polako postaju jedno ratište. Islamski fundamentalisti brišu sve pred sobom. Ima ih tko štiti. Kršćane nema. U Egiptu se čak događa da toj državi muslimanska braća postaju neprijatelji, dok su u isto vrijeme prijatelji Europi, bez obzira na to što tamane kršćane. Očito je gusta magla u zapadnim glavama. Posijana još tamo u Srednjem vijeku. Danas je nabujala. Tajna društva izišla su iz sjene. Čini im se da konačno mogu svijet urediti po svome.

Istina je, brojke su nemilosrdne i jasne. Više od 150.000 kršćana godišnje bude ubijeno zbog svoje vjere. No, isto je tako istina i da ih neprestano ima sve više. Samosvojni su stali na branik i odgone magle. Ne boje se dati i primiti život, ne boje se ničega. A Boga ljube, svim srcem i svom dušom. Kako da onda ne svane sunce, kako da onda ne pobijedi dobro?

ČUDO

USAD-u konačno dopustili da se droga javno prodaje, zapravo marihuana. I dolari pršte na sve strane kao proljetna kiša. Milina jedna. Očito je da se nije siromašno kao ovamo. Ipak, taj pojam zarade nešto mi logično ne sjeda u glavu. Istina je, riječ je o milijunima dolara, vjerujem im na riječ. Samo nitko ništa ne govori o tome što se zbiva kada se netko »napuši«. Između ostaloga, je li sposoban raditi i zarađivati? Očito nije. I gdje je onda tu zarada? Amerikanci bi rekli da se ubija govedo zbog odreska. Zanimljivo je i kako se brani ova odluka. Rekoše da se državni zakoni trebaju prilagoditi najraširenijim osobnim ponašanjima. Sukladno tomu onda bi imali npr. pravo oni koji u pojedinim državama progone ženski svijet. Ta to je najraširenije ponašanje. Gledajući, naravno, s našega gledišta, očito je da su pristaše raspojasanog ponašanja pogriješile. Gledano s nekog drugog stajalište, nisu. Čovjekovu nutrinu odavno razaraju bolesnom umjetnošću, bolesnom glazbom..., pa su onda nasrnuli na prirodan oblik obitelji, počeli ubijati ili eutanazirati (ako nam je tako draže) slabije. Sada još neka droga počne carevati i može se staviti točka. Bog je prognan, čovjek je doveden na razinu životinje i novi svjetski poredak konačno može zakraljevati. Ponovimo, po tko zna koji put. U tom novom svjetskom poretku bit će sloj vladajućih ili sloj onih koji uživaju, sloj robova ili onih koji rade te sloj vojnika ili onih koji čuvaju taj poredak. Kristalno jasno. Nestajemo u dimu zlih, otrovnih para. One se neprestano šire iz mjesta gdje se provoditelji

svoga ovoga utječu svome idolu. Sotoni. I to je u SAD-u dopušteno. Đavolji kotač melje sve pred sobom.

Priznajem, smuča se čovjeku kad ovako razmišlja, odnosno kada pipke zla počne prepoznavati u svojoj okolini. No, život je takav. Zemlja je ispunjena i blatom te ga ljudi moraju opažati bez obzira na to gacali njime ili ne. Čovjeka malo potrese kada nešto takvo prepozna i u Crkvi. A onda se sjeti da je ona sastavljena od nas ovakvih kakvi jesmo. Možemo u nju unijeti svoju svetost, kao i svoju besprizornost. Ovisno od toga komu više vjerujemo, Bogu koji nas voli ili đavlu koji nam šapće opojne priče, pune mirisa droge. Da ovo ne bismo spoznali, provoditelji novoga svjetskoga poretka nastoje da se ne govori o dobru i o zlu, nego o onome što je zakonima dopušteno ili zabranjeno. Na taj način postajemo prazna ploča na koju oni mogu upisivati ono što žele. To je njihova stara želja. I stvari i ljude staviti pod svoj nadzor te učiniti sve da oni sami što prije postanu bogovima. Danas im se čini da su tomu bliži nego ikada prije. Tehnika je otišla toliko naprijed da samo što nije naš život dovela do besmrtnosti. Opet, podrazumijeva se da ne za svakoga. Ta ne može ljudski korov, tako oni nazivaju slabije, doći do toga. To je samo za izabrane.

Neki talijanski i francuski izvori govore da će pipci novoga svjetskog poretka ubrzo vidljivo zahvatiti Europu. Sredinom 2014. svako bi novorođenče u EU trebalo dobiti svoj čip. Nije veći od zrna riže i ugrađuje se pod kožu. Sadržavao bi osobne podatke kao ime, prezime, krvnu grupu, nadnevak rođenja i sl. Sateliti bi odozgor sve pratili. Skriješ se mamici, a ona odmah javlja velikom bratu da te pronađe. I uspije, bez obzira na to što samo ti znaš kamo si se zavukao. Baš lijep život. Neprestano te prate

da ne bi štogod zgriješio... Oprostite, ne bave se oni religijom, oni samo znaju pratiti i ništa više. Čovjeku dođe uzeti pušku i skinuti taj satelit s neba. Jer ovo je samo početak, ako su uopće kazali za što će im sve služiti spomenuti čip pod kožom tih novih ljudskih bića. Njima je izgleda namijenjena neka posebna budućnost, od nas su digli ruke, očito smo nepopravljivi.

Kažu da će na vrhuncu novoga svjetskog poretka doći antikrist i da će biti ustoličen u Jeruzalemu. Svatko imalo pametan stresć će se na ovu bogohulnu namisao i htijenje. Ta već je tamo i previše nesporazuma i zla. Za isto oze mlje bore se dva naroda, Palestinci i Izraelci. Tu su i tri religije kojima je ovo Sveta Zemlja: židovstvo, kršćanstvo i muslimanstvo. Kako se ponašati? Ariel Sharon je, tako tvrde, branio svoju domovinu. Bio je vojničina, generalčina. Pobijedio je u svih pet ratova u kojima je sudjelovao. Međutim, Palestinci kažu da njegov ratni put, kao ni kasniji, nije nimalo blistav. Posut je pokoljima i gradnjom židovskih naselja na njihovoj zemlji. I što sad? Antikrist će to sve pomiriti? Da ne bi! Možda će doći (a ja vjerujem da se to ne će dogoditi ako kršćani budu budni), naravno u janjećoj koži, samo će mu ćud biti divlja i zla. Nikada se nije moglo i nikada se ne će moći na zlim temeljima graditi dobra budućnost.

Nema nam druge nego dopustiti da se dogodi ćudo u našem životu. Nije važno koliko je naizgled malo, važno je da je ćudo. Bog je uvijek govorio i uvijek će govoriti svome narodu. Iskusila je to i Židovka, kršćanka, Therese Daoud. Zloćudni tumor počeo joj je izgrizati nogu. Lijećnici kojima se obratila redom su savjetovali rezanje. Neizljećiv je. I ona je tako mislila. Polako se spremala na taj ćin. Nekoliko puta pokušala ga je obaviti, ali uvijek bi

se štogod nepredvidivo ispriječilo. Tada je shvatila da joj Bog želi nešto poručiti. I počela se moliti. Nakon nekog vremena osjetila je povratak zdravlja. Otišla je i liječnicima. Ništa im nije bilo jasno. Njoj jest. Vjera je bila jača od prolaznosti na ovoj zemlji. Ne znam što će na to sve reći današnji papa Franjo. U svibnju bi se trebao naći na Bliskom istoku. Posjetit će sve tamošnje narode, poglavito sirijske kršćane koje nemilice progone. Sa sobom će ponijeti Božji mir. Molimo se već sada da bude njegov dostojan prenositelj. On i svatko od nas tek je Božji suradnik i ništa više. A mir daje samo Bog, nitko drugi.

Dok govorimo o stvarima oko sebe, ne znači to da im se priklanjamo. Pokušavamo samo pronaći istinu skrivenu ispod ovih raznoraznih pojavnosti ili dopustiti čudu da se neprestano događa u našem životu. Jer, mi trebamo živjeti ovdje, pod bojama neba. Sve što činimo moralo bi njima biti prožeto. Jednoga dana kada dođemo tamo gore znat ćemo kakve su zaista u sebi. No, i ono što već sada možemo iskusiti malo je reći da su prelijepe. Bog je u njima i zove nas k sebi. Pa, dajmo, odazovimo se već jedanput tako da ova nevoljna povijest konačno poteče pravim smjerom.

Životopis

Miljenko Stojić suvremeni je hrvatski književnik, novinar i teolog rođen 1. lipnja 1960. u Dragičini kod Međugorja. Pohađao je Franjevačku klasičnu gimnaziju u Visokom, studij filozofije i teologije u Zagrebu, Sarajevu i Jeruzalemu te magistrirao kršćansku duhovnost u Rimu.

Djeluje kao župni vikar, odgojitelj bogoslova i sjemeništaraca, voditelj mladih, vojni dušobrižnik u Domovinske ratu, tajnik Hercegovačke franjevačke provincije. Godine 1993. pokreće Informativni centar »Mir« Međugorje, a 1997. i Radiopostaju »Mir« Međugorje te ih kao ravnatelj i predsjednik Upravnog vijeća dugo razvija (do 2005.). Pokreće i vodi agenciju MIRIAM. Idejni je začetnik HIK-a '04, HIZ-a u BiH te povjerenstava za uređivanje i obilježavanje grobišta iz Drugoga svjetskog rata i poraća po općinama u Herceg Bosni. Član je Komisije HBK i BK BiH za hrvatski martirologij. Koordinator je Središta HSK za istraživanje zločina nad Hrvatima, kao i dopredsjednik Odjela HNS-a BiH za Drugi svjetski i Domovinski rat. Trenutno je vicepostulator postupka mučeništva »Fra Leo Petrović i 65 subračić« te kolumnist i član uredništva portala *hrsvijet.net*.

Piše pjesme, oglede, djela za djecu, kratke priče, aforizme, književnu kritiku, stručne i novinarske članke, uređuje knjige te prevodi. Zastupljen je u različitim anto-

logijama, a uvršten je i u čitanke i lektiru hrvatskog naroda u BiH. Prevođen je na više jezika te nagrađivan.

Član je više udruga: DHK, DHK HB, Matice hrvatske, dopredsjednik HIZ-a u BiH...

Suraduje u različitim medijima.

Pokreće i samostalno radi internetske stranice (*medjugorje.hr*, *miljenko.info*, *franjevci.info*, *hik04.info*, *hizbih.info*, *pobijeni.info*, *franjevci-siroki-brijeg.info*, *hsk-srediste.info*).

Živi i djeluje na Širokom Brijegu i u Zagrebu. Opširnije o njegovu životu i radu može se doznati na stranicama portala *miljenko.info*.

Djela

PJESME: *Unatoč svemu* (Naša ognjišta, Tomislavgrad, 1994.); *Pjesma blizini* (Ceres, Zagreb, 1995.); *Kaplja* (Ziral, Mostar - Zagreb, 1997.); *Sirovi blues* (Ziral, Mostar - Zagreb, 2001.); *Golgote glas* (DHK HB - Matica hrvatska, Mostar - Čitluk, 2002.); *Dobro jutro, kolonijo* (DHK HB - Dan, Mostar - Zagreb, 2006.); *Stopama mira* (Informativni centar »Mir« Međugorje - K. Krešimir, Međugorje - Zagreb, 2009.); *Kapaju sjene* (DHK HB - K. Krešimir, Mostar - Zagreb, 2010.)

Izabrane pjesme: Prijatelji (Naklada Jurčić, Zagreb, 2000.)

KRATKE PRIČE: *Ne dirajte bijelog labuda* (FRAM-ZIRAL - Naklada K. Krešimir, Mostar - Zagreb, 2005.); *Propetlje* (DHK HB - Matica hrvatska, Mostar - Vrgorac, 2014.)

OGLEDI: *Ta vremena* (K. Krešimir, Zagreb, 1995.); *Paljenje svijeće* (ICMM, Međugorje, 1998.); *Raspreta-vanje vatre* (ICMM, Međugorje, 2001.); *Rijeka* (ICMM, Međugorje, 2002.); *S druge strane* (Naklada K. Krešimir – Matica hrvatska, Zagreb – Čitluk, 2011.); *Halo, ovdje Herceg Bosna*, (Naklada Bošković – HRsvijet – Gral; Split – München – Zagreb, 2012.); *Niz mitnicu*, (Matica hrvat-ska – HRsvijet; Vrgorac – München – Čitluk, 2014.)

SLIKOVNICE: *Čudesni dani; Moj molitvenik; Priča o Suzani; Kraljica Mira* (Miljenko Stojić – Krešimir Šego, *Anđeli moji*, ICMM, Međugorje, 1999.); *Ivan pod križem* (ICMM – Cvitak, Međugorje, 2001.)

ROMANI: *Računalko* (DHK HB – FRAM-ZIRAL – Dan, Mostar – Zagreb, 2007.); *Mirkove priče* (Cvitak – Alfa, Međugorje – Zagreb, 2010.); *Did Jozo* (Gral Široki – Cvitak – Matica hrvatska, Zagreb – Međugorje – Čitluk, 2013.)

KRITIKA: *Riječ po riječ* (Naklada DHK HB – Dan, Mostar – Zagreb, 2007.)

PRIJEVODI: *Sa svetom Klarom* (Vijeće franjevačkih zajednica, Zagreb, 1993.); *S onu stranu side* (Cenacolo, Saluzzo, 1999.); *Razgovori svetaca na Trgu sv. Petra* (Zi-ral, Mostar – Zagreb, 2001.)

MULTIMEDIJA: *Svetište Kraljice Mira* (ICMM, Me-đugorje, 2000.)

KAZALO

ŠKRIPARI.....	5
STIŽE PROLJEĆE.....	10
PO UZROCIMA	14
HVALA, NE DO NEBA, ALI.. ..	18
OBJE STRANE	23
LIK.....	27
ZAPRAŠIVANJE.....	32
NJIH DVOJICA, ONI I MI	36
U 24. MINUTI.....	40
UGLEDNICI.....	45
ZAKUCAVANJE.....	50
ČASNO	55
PAMETNIJI POSAO	59
PODNO KRIŽA.....	63
IZOKRENUTO	67
OBNOVA	72
OČI U OČI.....	77
CRVENO-BIJELO.....	81
TUGO MOJA	85
PARTIJA	89

LJUŠTURA	93
RASKRIŽJE	97
OČITO.....	102
KAD PENDRECI PJEVAJU	106
JANJIČARI	110
SKUPINICA	114
GRAĐANI I., DRUGARICE I.....	118
POTPALUBLJE.....	122
IDEMO NA... ..	126
ONI OVAKO.....	130
TRI POGLEDA, MOŽDA.....	135
SAMO OVE SLIČICE.....	140
ČIJA RUKA?	144
ONI I ONI.....	149
U REGIJI	153
PUCANJ	157
MAALOULA	162
»NE ĆETE U ČAVOGLAVE«.....	166
MUČITELJI	170
JESMO, KRIVI SMO.....	174
KRUH NAŠ SVAGDANJI.....	178
ONI SE NE STIDE	181
LUČONOŠE	186

NEVINAŠCA	190
MAGLE.....	194
GULAG.....	198
RAZDJELNICA	203
SPREMNI	208
SURADNJA.....	213
»RASKRSNO« VRIJEME.....	218
PO DRUGI PUT	222
EUROPSKI DAN SJEĆANJA, S OVE STRANE.....	226
UKRADOŠE	230
SPUSTILA SE GUSTA MAGLA.....	234
ČUDO	238
Životopis.....	242

Nakladnici

Matica hrvatska

K. Tomislava b. b.

88 260 Čitluk

tel./faks: (036) 642-547

e-adresa: hmatica.citluk@tel.net.ba

Matica hrvatska

Tina Ujevića 8

21 276 Vrgorac

tel.: (021) 680-046

faks: (021) 674-012

e-adresa: gks@vrgorac.hr

Za nakladnike

Andrija Stojić

Željko Primorac

Oblikovanje i računalni slog

FRAM-ZIRAL

Tiskano u Mostaru mjeseca studenoga 2015.

Tisak

FRAM-ZIRAL

Nastavak je ovo kolumni Miljenka Stojića objavljenih na portalu hrsvijet.net u razdoblju između prosinca 2012. i siječnja 2014. Ovaj dio, kao i prethodan, svojevrsan je ljetopis vremena, zaogrnut Stojićevim književnim darom i uokviren u ovu knjigu. Uz mnoge teme i procese koje, dajući im svoj osobni pečat, pokušava raščlaniti, središnje mjesto, svakako, zauzima pitanje hrvatskoga žrtvoslova, odnosno stradanja hrvatskoga naroda i njegovih duhovnih predvodnika tijekom Drugoga svjetskog rata i poraća.

Cijena: 20 KM; 80 Kn

www.miljenko.info